

CLARK DARLTON

Falešný inspektor

Knihovnička Perry Rhodan 52

Přeložil Jaroslav Kuťák

Pořád ještě existovali lidé, kteří neznali myšoba Guckyho. Pro většinu to neznamenal nic tragického, protože prostě jen propásli malý zázrak. Ti, kteří ho neznali a potkali se s ním, však mohli zažít trapné překvapení.

Jako například revoltující osídlenci úrodné náhorní plošiny jižně od Venus City. Ze zkušenosti věděli, že Světová vláda mateřské planety nikdy neposílá policejní expedice, které by ztrestaly vzbouřence. Takže se rozhodli setřást závislost na Zemi, i když spočívala pouze v mírném daňovém zatížení, a osamostatnit se.

Protože Perry Rhodan zůstal kdesi v dálavách vesmíru a byl nedosažitelný, pozemská vláda jednala podle vlastního uvážení a dala Guckymu za úkol, aby se na Venuši porozhlédl a zjistil, co se tam děje.

Gucky to přijal s potěšením,

Vzbouření osadníci vybuchli smíchy, když se mezi nimi jednoho dne objevila bytost, která vypadala jako přerostlý Miky-maus. Smáli se ještě víc, když jim tvrdil, že se objevil v zájmu Slunečního impéria, aby se postaral o klid a pořádek.

Smích je však přešel, jakmile toto zázračné zvíře, které mimo jiné mluvilo perfektně anglicky, použilo své skryté schopnosti. Nikdo před ním neutajil své myšlenky, protože Gucky byl telepat. Dokázal být na mnoha místech zároveň, protože perfektně

ovládal teleportaci. A nakonec posbíral všechny zbraně osídlenců, zázračně je zvedl do výšky, přenesl vzduchem nad jezero a utopil je. Gucky byl totiž navíc také telekinet.

Osídlenci dostali rozum. Omlouvali se dlouze a mnoha krásnými slovy, slibovali poslušnost a přesné placení dohodnutých dávek.

Večer onoho na zážitky bohatého dne se Gucky dával hostit. Vůdci poraženého povstání ho pozvali a obdarovali ho Čerstvou zeleninou a letošním venušským vínem. Byla to veselá, podlézavá oslava a rozveselený myšob pomalu zapomínal na dobré vychování. Pištivým hlasem zpíval drsné písně, které se naučil od Bulla. Ostatní mu zvesela přizvukovali.

Zvířata v okolních lesích překvapeně utichala, když slyšela ten nezvyklý řev...

Gucky se cítil dobře. Zdálo se mu sice, že kdesi v mozku zaznamenává slabé myšlenkové impulzy, které nepocházejí od osídlenců, jejichž hlavy byly omámeny silným vínem, ale nevnímal si toho.

Takže si pozpěvoval dál a dával se oslavovat.

Teprve mnohem později, když spočinul na starostově měkké posteli a pokoušel se zahnat motolici a barevné kruhy, které se mu míhaly před očima, jakmile je zavřel, zpozorněl. Znovu se ozvaly ty impulzy.

Gucky! Tady jednotka mutantů! Ohlas se! Co se stalo?

Bylo to až příliš zřetelné, než aby to mohl přeslechnout. Jediný, kdo tohle mohl vysílat, byla Betty Toufryová, jejíž telepatické nadání uvádělo v úžas i samotného Guckyho. Betty řídila akci mutantů na Venuši. I ona měla za úkol zastavit povstání osídlenců,

Gucky vzdychl a pokoušel se vystřízlivět.

Zlatíčko! myslel si. Daří se mi skvěle. Jsem jenom trošku nalitej, to je vše.

Nalítej?

Myšob se tiše šklebil.

Víno! vysvětloval. Skvělý víno! Je po revoluci! Zítřka se vrátím a dám ti pusku.

Betty se nezdála nadšená.
Okamžitě se vrat'! Mám pro tebe nový úkol!
Myšob zůstal klidně ležet a pokoušel se bojovat s rostoucí únavou.
Snad toho nevypil tak moc?
Co se děje? chtěl vědět. Teď už se mu navíc začínalo dělat Špatně.
Zvláštní nasazení do akce, můj milý! přišla okamžitá telepatická
odpověď. Ještě dnes startuješ.
Gucky zmučeně zasténal a vztyčil se na lůžku. Zády se opřel o stěnu.
Odstartovat? Copak ten cikánskej život nikdy nepřestane?
Betty začínala ztrácet trpělivost.
Pojď honem, Gucky, nebo tě nahlásím Rhodanovi. Požadoval
vysloveně tebe a...
Gucky rázem oživil. Únava a následky nemírného pití byly pryč, jako
by je smetla neviditelná ruka. Jedním skokem se ocitl z postele venku.
Rhodan? Rhodan mě chce? Šéf na mě nezapomněl? Sláva! Za pět
minut jsem tam. Na kosmodrom?
Dobrá! Pospěš si!
Už letím, odvětil Gucky telepaticky a začal se oblékat. Pak se
soustředil a skočil.

^ A ^

Betty se ho už ani nelekla, když vedle ní materializoval ze zdánlivé
nicoty. Seděla na posteli a přes jemnou noční košili měla přehozený
župan. Den a noc se na Venuši měřily podle pozemských pravidel,
protože při rotaci druhé planety by skutečná noc trvala 120 hodin.

Stěny místnosti byly samý monitor a kontrolní přístroj. Sem se sbíhaly
všechny nitky z Venuše, odtud byla také řízena akce mutantů. Dokud
byl šéf mutantů John Marshall pryč, řídila jednotku Betty.

„Nepočkalo by to do zejťka?“ zeptal se Gucky, ale pak si zase

uvědomil, kdo ho to volal. „Rhodan? Chce mě fakt? Tak tos mi mohla zavolat dřív!"

Dívka - Betty zůstala mladá díky sprše na Planetě věčného života - nad takovou spoustou nelogičností zakroutila hlavou.

„Rhodan se ozval teprve před několika hodinami hyperkomem. Nejdříve pro nás měl něco, co jsme mu museli rychle zařídit. Pak teprve byl čas na tebe. Patříš k požadované výbavě."

„Já - k výbavě?" nadskočil Gucky pobouřeně. „To řekl šéf?"

„Přirozeně že ne přímo. Ale trvá na tom, abychom poslali jen tebe a nikoho jiného."

„Holt zná moje kvality," zaradoval se myšob.

„Hm, možná," odpověděla dívka. „Každopádně hned zítra, až se vyspíš, poletíš na Hellgate."

„Na žhavou planetu? To si šéf nemohl vybrat nějaký lepší místo?"

„Na Hellgate stojí důležitá základna s hypervysílačku. Nachází se na samotné hranici arkonidské říše."

„Díky za poučení," poznamenal Gucky posměšně. „Co tam budu dělat?"

„Raději se zeptej Rhodana. Nemám ani zdání... A taky vůbec ^netuším, co chce dělat s luxusním vesmírným korábem,"

„S čím?" pískl Gucky překvapeně.

„Speciální výbava," přikývla Betty. „Soukromá jachta pro miliardáře. Arkonidané ji rádi používali. Máš s ní přiletět na Hellgate."

„A pak se vrátím pěšky?" zeptal se Gucky.

„To sotva. To by nevyžadoval, abys ji pilotoval. Umíš s tím vůbec?"

Myšob hrdě nadmul hrud'

„Maličkost. Umím řídit křižníky! Takovou směšnou malou jachtu uřídím levou zadní packou."

„Zatím se na ni nakládá vybavení. Budeš startovat v noci. Za deset hodin. Jestli chceš, můžeš si ještě jít lehnout. Rhodan tě - čeká za dvacet hodin."

Gucky vycenil hlodáky a se zájmem se rozhlédl.

„Smím spát u tebe?“ zeptal se a žádostivě pohlédl na Bettinu postel. Ale Betty očividně neměla chuť drbat to chlupaté stvoření na zádech, dokud neusne. Vklouzla pod přikrývku a ukázala do vedlejší místnosti. „Je tam gauč. Dobrou noc.“

^ A ^

Luxusní kosmický člun byl třída.

Stál vedle lehkého křižníku, který ho sem přivezl ze Země. Na stříbrném povrchu měl napsáno arkonidské označení - KOOS-NOR.

Podobal se velikému vejci, byl 35 metrů dlouhý a uprostřed 20 metrů široký. Na rozdíl od ostatních lodí arkonidského typu měl kromě zařízení pro transice také nadsvětelný pohon.

Gucky stál s Betty Toufryovou před tím zářivým zázrakem.

„Ta věcička stojí spoustu peněz,“ konstatoval. „Nikdy bych nevěřil, že se jednou stanu jejím kapitánem.“

Dívka se podívala na hodinky.

„Souřadnice znáš, Gucky. Šéfinženýr ti všechno vysvětlil. Nač ještě čekáme?“

„Máš pravdu, Betty. Odplachtím.“

Zasmála se.

„Pozdravuj ode mě Rhodana a ostatní. A - hodně štěstí.“

„Myslíš, že ho budeme potřebovat?“

„Jistě. Rhodan mluvil o mimořádně nebezpečné akci.“

Gucky se spokojeně zašklebil.

• „A je po nudě! Člověk aby ze samý nudy přemlouval osadníky, že mají platit daně. Já bych nejradši taky žádný neplatil.“

„Vždyť žádné neplatíš!“ usmála se Betty a ukročila. „Hodně; štěstí!“

Myšob se zašklebil a vyskočil nahoru do oválného vstupu, Zamával a zmizel uvnitř. O několik minut později se vejčitá loď zvedla vzhůru do noci. Vypadalo to stejně, jako by dematerializovala.

^ A ^

Gucky však nehodlal transítovat. Chtěl si vyzkoušet nadsvětelný pohon. Měl přece deset hodin Času, proč by měl být na Hellgate už za pár vteřin?

Zkusil to tedy.

Uvelebil se v křesle a zvyšoval rychlost.

Vmžiku byla sluneční soustava daleko za ním. Po deseti minutách letu už letěl více než stonásobnou rychlostí světla. Podobalo se to zázraku, který mu nikdo nevysvětlí!

Malý myšob pocítil euforii z rychlého letu. Hvězdy kolem se protahovaly do dlouhých světelných čar. Gucky stále zvyšoval rychlost, pak nastavil automatického pilota a spokojeně se uvelebil v křesle. Rozzářenýma očima sledoval zázrak plastického zobrazení vesmíru.

Díval se a díval, až ho rozbolely oči.

Pak sklouzl z pilotního křesla a rozhodl se, že se porozhlédne po palubě. Začala ho ovládat zvědavost. Chtěl zjistit, co má Rhodan s touto lodí za luhem. Proč neobjednal ozbrojený křižník? Proč chtěl tuhle hračku?

Ve skladu stály uzavřené bedny, ovšem jejich zámky nedělaly telekinetu Guckymu problémy, takže se stalo, že si myšob bez větších výčitek svědomí prohlédl Rhodanovo objednané speciální vybavení. Pak se vrátil do velínu.

„To bych rád věděl," řekl si pro sebe, když padl do křesla, „co chce dělat na maškarním bále..."

^ A ^

|

Hellgate skutečně připomínala bránu do pekel, jak už její jméno naznačovalo. Opuštěnější a bezútěšnější planetu si nemohl představit. Bylo to právě tady, kde Pěny Rhodan svedl svůj první souboj s Allanem, Osamělým v čase.

Hellgate...

Sluncem zaplavené peklo písku a kamení, bez života a jaké

koliv naděje na něj. Žádná rozumná bytost by se tu neusídlila, protože by tu nenašla nic, z čeho by mohla žít.

Ale právě proto si tu Rhodan zařídil základnu. Tady by ji nikdo nehledal, natož aby tušil, že tu je nějaký Rhodan. Jeho planeta Země se pokládala už téměř Šest desetiletí za zcela zničenou, Rhodan a jeho vlajková loď TITAN za ztracené.

Uvnitř základny vše vyhovovalo potřebám člověka. Odtud bylo možné spojit se hypervysílačkou s okolím a v hangáru stál rychlý kosmický člun, který by ho v případě nouze kdykoliv odvezl daleko odtud.

Ted' už seděl na Hellgate hodně dlouho, aniž by však dosáhl svého cíle.

Přesně 81 světelných let odtud plulo slabě svítící slunce typu G, které bylo v katalozích označeno jako Revnurova hvězda. Připomínalo pozemské slunce a někdo by si je s ním mohl klidně splést. Kolem Revnurovy hvězdy obíhalo šest planet, ale jenom druhá byla obydlená. Před časem ji objevili Arasové, Někdy se jim říkalo galaktičtí lékaři. Žili stejně jako Skokani z obchodu, ale obchodovali jen s vlastními medikamenty. Vytvořili a vyráběli léky na všechny nemoci ve vesmíru.

Z tohoto důvodu si na druhé planetě Revnurovy hvězdy udržovali galaktické zoo. Podařilo se jim objevit sérum, které prodlužovalo život, a zkoušeli je ve svém zoo na násilně držených inteligentních bytostech. Na Tolimonu, jak se tato planeta jmenovala, byli vysazeni mutanti John Marshall a Laury Marteno' vá. Laury se podařilo ukořistit jednu ampuli s hledaným zázračným sérem.

Ted' musel Rhodan letět na Tolimon, aby oba mutanty zachránil. Proto dal své příkazy centrále na Zemi.

A proto musel Gucky rychle opustit Venuši.

^ A ^

Kovová kopule ležela pod mihotavým vedrem krátkého dne na Hellgate. Uvnitř však vládlo stejné klima jako na Zemi.

Rhodan se koupal.

Během posledních dní si ještě jednou vyslechl všechny zachycené zprávy a získal tak dokonalý přehled o veškerém dění uvnitř i mimo arkonidskou říši. Vládnoucímu centrálnímu počítači na Arkonu se podařilo obnovit klid a pořádek, který respektovali dokonce i Skokani a Arasové. O údajně zahubené Zemi se už vůbec nemluvilo a zdálo se, že se zapomnělo Í na jistého Perry-ho Rhodana, který kdysi pro říši představoval veliké nebezpečí.

Rhodan se usmíval. Protáhl se a položil se na hladinu bazénu, aby vychutnal vymoženosti gravitační koupele.

Následující let na Tolimon se mu příliš nezamlouval.

Nebál se, že by ho někdo objevil, ale bylo by lepší, kdyby mohl své znovuzobjevení ještě o něco pozdržet, alespoň pokud nezíská tajemství trvalého zachování života. Pokud tedy navštíví Tolimon, bude to muset udělat v převlečení.

Naproti v kontrolní centrále zazvonily zvonky a pak se ozvalo pronikavé bzučení.

Rhodan udělal pár temp a vylezl z bazénu. Horký vzduch jeho mokré tělo v několika vteřinách vysušil. Zabalil se do županu, vběhl do velínu a zjistil, že kolem Hellgate létá malá loď a pokouší se s ním spojit.

Cucky...?

O minutu později se rozsvítil jeden z monitorů a ukázal myš-obovu rozzářenou tvář.

„Helou, šéfe! Smím přistát?“

Rhodan vyčítavě zavrtěl hlavou.

„Máš štěstí, že Jsem vypnul automatickou obranu planety, protože jinak by z tebe nic nezůstalo.“

„Vždyť jsi mě snad čekal, ne?“

Rhodan vzdychl.

„Tvoje lehkomyšlnost hraničí se vzpourou, Gucky. No tak přistán! Otevři ti vstup do kopule!“

Ještě jednou na myšoba kývl a vypnul spojení. Pak se rychle oblékl, vklouzl do tlakového skafandru a namířil si to do han-

gáru, ve kterém stála jeho druhá loď. O dvě minuty později vyšel do žhavého pisku pekelné planety. Chladicí zařízení jeho skafandru snižovalo teplotu na snesitelné hodnoty.

Gucky právě přistával.

Zůstaň ve velínu! pomyslel si Rhodan intenzivně. Věděl, že myšob snadno zachytí všechny důležité myšlenkové impulzy ve svém okolí. Vypni pole. Vtáhnu loď do vstupu.

Gucky hned pochopil. KOOS-NOR ztratila váhu a najednou byla lehčí než list papíru. Tlakem jednoho prstu ji teď Rhodan mohl nadirigovat do vstupu.

Když se pak svlékal ze skafandru, z dvířek člunu vystupoval Gucky a jedním skokem se ocitl Rhodanovi v náručí.

„Já jsem tak šťastnej, že tě zase vidím, šéfe!“ zapištěl zvesela a objal Rhodanův krk tlapkami. „Mám tě od všech pozdravovat, hlavně od Betty.“

„No fajn, prcku,“ odvětil Rhodan dojatě a pohládl svého chlupatého přítele. „Jsem taky rád, že jsi tady.“

„Mohis pro mě poslat dřív.“

„Bylo to potřeba až teď. Přivezl jsi všechno, co jsem chtěl?“

„Nemám tušení. Obstarávala to Betty.“

„Tak to bude všechno v pořádku. Podíváme se na to později. Pojd' do velínu. Objasním ti své plány. Ale už teď ti mohu říct, že půjde o velmi nebezpečnou akci.“

„Fajn,“ zašklebil se Gucky. „To mě těší.“

„Aby ses pak nedivil,“ usmál se Rhodan a položil na své myšlenky blok, aby je Gucky nemohl číst. „A teď mě dobře poslouvej, prcku! Dobře víš, že Laury a John byli vysazeni na Tolimon, aby našli elixír života. Mají ampuli se sérem, ale dostali se do problémů. Od té doby o nich nemáme zprávy. Netuším co se stalo, ale je jisté, že potřebují mou pomoc. Můžeme začít.“

„S čím?“

„S přípravami. Budeme se maskovat. Ty pochopitelně nemusíš, nemělo by to smysl. V těchto končinách tě nikdo nezná, takže nehrozí nebezpečí, že by podle tebe někdo poznal, že tu jsem i já. Budu se vydávat za arkonidského inspektora.“

„Inspektora?“ vykulil Gucky překvapeně oči.

„Ano. Z pravidelných hlášení vím, že arkonidský centrální počítač vysílá do světů své říše inspektory. Jestli se na Tolimonu objevím jako inspektor, budu mít všechny dveře otevřené a mohu počítat s patřičným respektem. Za poslední léta vážnost Arkonidanů znovu stoupla. Tato zdegenerovaná civilizace se přece jen trochu vzpamatovala.“

„A já?“ vyzvídal Cucky.

„Tolimon je zvláštní svět, malý příteli. Je také označován za zoo Galaxie. Jsou v něm drženy polointeligentní a inteligentní bytosti z celé Galaxie. Ale většinou tam jsou opravdu jen polointeligentní bytosti, takže se na Tolimonu budou zajímat víc o tebe než o mě.“

„Co? To bys dopustil, Perry?“

„No, myslím, že v jejich očích představuješ přesně to, co potřebují pro své zoo. Aspoň se tak nesoustředí na mě.“

„No fajn - ale mám se snad vydávat za idiota? Upřímně řečeno by mě to moc nebavilo!“

„Tady nejde o zábavu, Gucky! Věc je mnohem vážnější, neboť nevíme, co se stalo s Laury a s Marshallem. Možná že se ocitli v nebezpečí života. Jakmile se tam objevíme, odlákáme od nich pozornost Arasů. A ty odlákáš pozornost ode mne. Jestli se ti nechce hrát hlupáka, pak si uvědom jedno - Jenom skutečně inteligentnímu člověku nevádí vydávat se za troubu. Na druhou stranu se hlupák vždycky snaží předstírat vyšší inteligenci. To je přírodní zákon.“

Gucky naklonil hlavu k rameni.

„Pozemská filozofie, já vím. Stejně je k vzteku, že se musím tvářit jako domácí zvíře.“

„A můj osobní sluha,“ dodal Rhodan. „Jsem prostě extravagantní Arkonidan s maličkým splínem. No tak nám nepokaz hru, Gucky. Jinak bych musel litovat, že jsem vybral tebe a ne někoho jiného.“

„Proč sebou nevezmeš Bullyho? Ten by si na hlupáka hrát nemusel.“ Gucky se při této představě pobaveně zašklebil, ale

hned zase zvažněl. „No dobrá, pusťme se tedy do práce. Kdy na tu směšnou zoologickou planetu odletíme?“

^ ^ ^

„Jsme připraveni ke startu?“ zeptal se Rhodan.

Gucky zamyšleně přikývl. Nemohl se na Rhodana vynadávat. Perry měl na sobě uniformu, hýřící zlatem a bezpočtem označení hodnosti a zásluh. Takhle nějak musel vypadat i opravdový arkonidský inspektor, Rhodan byl štíhlý a vysoký jako pravý Arkonidan, díky kontaktním čočkám měl načervenalé panenky očí a dokonale bílé vlasy nenechávaly nikoho na pochybách, že má před sebou skutečného Arkonidana.

„Jsme připraveni!“ zapištěl Gucky a posadil se do křesla pro kopilota. „Pro mě za mě můžeme vyrazit.“

„Tak dobrá,“ řekl Rhodan a sáhl po páce řízení.

Vznesli se, zapnuli strukturální kompenzátor a transitovali směrem k Arkonu. Na Tolimon museli letět právě od Arkonu, a to už bez strukturálního kompenzátoru. Každý na Tolimonu si je pak mohl zaměřit.

Po kamuflované transici si to Rhodan k Tolimonu namířil normální rychlostí světla. Gucky seděl zadumán v křesle a snažil se tvářit jako hlupák.

„Podejte identifikaci!“ ozvalo se přísně z reproduktoru. „Jaká loď?“

„A jde do tuhého,“ zamumlal Rhodan. „Tady arkonidský inspektor Tristol,“ ohlásil se a snažil se přitom mluvit arogantně a trochu nosem. „Přicházím na rozkaz Regenta Arkonu na obvyklou inspekci. Dejte mi souřadnice pro přistání!“

Rázem byl klid. Rhodanův přilet zřejmě vzal Arasům řeč. Pravděpodobně právě vysílali popis jeho lodi od stanice ke stanici a řídicí centrála ji právě zařazovala podle dostupných informací. Možná právě hledali i inspektorovo jméno Tristol. V tomhle budou mít smůlu, protože si je Rhodan vymyslel. Ovšem inspektorů bylo mnoho.

„Tady Tolimon, vesmírná centrála! Přistání povoleno! Přistaňte na kosmodromu Trulan. Vysíláme naváděcí paprsek bez dálkové kontroly. Vseje připraveno. Konec!"

„Přistávám!" odpověděl Rhodan a vypnul vysílačku. Pousmál se a podíval se na Guckyho. „No? Jak vypadám jako Arkonidan?!"

Myšob se zatvářil, jako by mu někdo -sebral z kapsy poslední mrkev.

„Jako Arkonidan vypadáš dobře, určitě lip než já, kterej musí hrát pitomce. Já to určitě nepřežiju..."

„Čím jsi hloupější, tím déle budeš žít," odpověděl suše Rhodan.

Za několik minut se mělo rozhodnout.

Několik předních vědců a politiků si nedalo vzít příležitost k uvítání arkonidského inspektora už na kosmodromu. Vysedali z vozů a v barvami hýřícím procesí se blížili k člunu, aby se před ním zastavili plni očekávání:

Rhodan pozoroval jejich příchod. Vypadali zvědavě.

„Žádné hlouposti!" varoval ještě jednou Guckyho a plácl ho přes širokou zadnici. „Vyjdeš za mnou, jakmile ti dám telepatickou zprávu."

„Mám si hrát na hlupáka, ale nesmím dělat hlouposti," bručel Gucky. „Z tebe by nebyl nikdo chytře]. Čau!"

Rhodan varovně zvedl ukazováček, pak se zasmál, ale když se před ním otevřel vstup z lodi, tvářil se už zcela vážně. Patřilo to k roli.

Sestoupil po několika schůdcích na povrch planety Tolimon a zastavil se. Mlčky Čekal na oslovení.

Jeden z bohatě dekorovaných důstojníků naznačil úklonu a arkonidsky řekl: „Vítejte na Tolimonu, inspektore Tristole. Vynasnažíme se vám udělat pobyt na Tolimonu co nejpříjemnější, abyste se mohl plně věnovat svému těžkému a zodpovědnému úkolu. Smíme se zeptat, jak dlouho hodláte setrvat?"

Rhodan na něj pohrdavě pohlédl.

„To bude záležet na okolnostech. Jak známo, ve správě zoo

došlo k nedostatkům. Mým úkolem je prostudovat dotyčné případy a informovat o nich Regenta."

„o - to musí jít o nějaký omyl!" vyděsil se důstojník a zbledl. „Už celá desetiletí nedošlo k žádnému nedorozumění a já nechápu..."

„To už je moje starost!" zvolal Rhodan a ostře důstojníka přerušil. Pak úkosem pohlédl na ostatní přítomné: „Kdo je to? Nepřeji si kolem své osoby žádný velký vzruch!"

„Vaše přání je nám rozkazem, pane," ujišťoval ho vysoký, hubený Aras. „Ale domnívali jsme se, že je vhodné vyslat vládní delegaci, která by vyslechla vaše přání a pokusila se je plně uspokojit."

Rhodan přimhouřil oči a chladně odvětil: „Má přání se dozvíte dostatečně včas. Ještě jednu věc bych vám však chtěl říct - několik světelných let odtud čeká na mé příkazy Regentův bojový křižník."

„Nebudete ho potřebovat, Tristole," konejšil ho jiný důstojník. „Jsme věrnými přáteli Impéria. Smíme vás nyní doprovodit do vaší rezidence?"

„Kde to je?" zeptal se Rhodan povýšeně.

„V paláci na okraji Trulanu, o pane."

„Nechci žádný palác," zavrtěl Rhodan k překvapení přítomných hlavou. „Dejte mi k dispozici vozidlo, abych si mohl ubytování najít sám. Nepotřebuji žádného sluhu, mám s sebou svého." Otočil se a nahlas zvolal: „Gucky, ke mně!"

Všechny oči pohlédly ke vstupu na loď, jako by odtud měl vystoupit sám Regent. Ale spatřili jen asi metrovou chlupatou bytost, která zaječela: „Mám vzít kufr, pane?"

„Jistě, ty hloupé zvíře!" okřikl ho Rhodan. „Pospěš si, ať mohu nastavit automatickou zábranu!"

Gucky zmizel uvnitř a jednal podle vysloveného hesla. Několika hmaty aktivoval zábranu, která cizím osobám znemožňovala přístup na loď. Kromě toho nastavil zatížení dálkového ovládání lodi. Teď si mohl Rhodan svůj Člun kdykoliv odkudkoliv z tohoto světa přivolat.

Cucky popadl těžký kufr, trochu mu díky svým telekinetickým schopnostem ulehčil, vyšel na schůdky a sklouzl po nich dolů.

„Inspektore Tristole, vy máte ale podivného sluhu," odvážil se poznamenat jeden z vědců v bílém plášti. „Takové zvíře jsme ještě neviděli. Chybí v naší sbírce."

Gucky naslouchal s nakloněnou hlavou a dělal nevinný a hloupý obličej. Bylo překvapující, jak lehké to pro něj bylo. Rhodan se nakonec rozhodl, že později na tuto záležitost upozorní.

„Pochází z velmi daleké, izolované planety, kterou jsem čistě náhodou objevil na jedné z mých cest. Vzal jsem si jeden exemplář s sebou a zjistil jsem, že je velmi učenlivý. Gucky je každopádně spolehlivější než robot."

„Má nějaké mimořádné schopnosti?" vyzvídal Aras.

„Ne, ale je mlčenlivý a věrný," řekl Rhodan podle pravdy. „Teď bych chtěl ten vůz. Promluvíme si zítra."

^ A ^

Planeta Tolimon byla díky své exponované poloze výchozím bodem intergalaktických expedic a velkým překladištěm. Jedinečné obří zoo lákalo pozornost mnoha návštěvníků z jiných slunečních soustav a řada příslušníků cizích ras se tu usadila navždy, aby v Trulanu žila ve sladkém nicnedělání.

Tak se stalo, že Trulan připomínal Babylon nejen obyvatelstvem, ale i směsicí nejrůznějších architektur.

Pro Rhodana bylo dost složité orientovat se v chaosu budov, ale na druhou stranu si ho na ulici nikdo nevšímal. Bylo mu to vhod. Arasové jeho příchod asi dosud nezveřejnili.

Jednou ho dokonce zastavili policisté a chtěli po něm doklady. Když se pak jeden z nich podíval na výtečně zfalšované legitimace a když poznal pyšnou uniformu arkonidského inspektora, nejraději by se propadl do země. Mnoha slovy se omlouval a nabízel svou pomoc. Rhodan jen zlostně mávl rukou a znovu se rozjel. Málem přitom policistu přejel, ale vypadalo to, jako že ho to ani nezajímá.

Stranou od hlavních ulic našli klidný hotel. Rhodan najal dvě místnosti pro sebe a pro sluhu, zaplatil větší sumu předem a přikázal, že se o místě jeho sídla nesmí nikdo dozvědět. Samozřejmě počítal s tím, že se to za pět minut dozví vláda, ale to mu bylo jedno. Nejdůležitější bylo, aby pochopili, že klade důraz na inkognito.

Jakmile s Guckym osaměli, myšob pustil kufr prostě na podlahu.

„Teda, šéfe, to divadlo mě ale vůbec nebaví!“

Rhodan klesl do měkkých polštářů křesla.

„Jaké divadlo? Řekl bych, že ti ta role sedí. Já jako inspektor asi taky nejsem nejhorší, a...“

„Já myslím, že máme vážný úkoly?! Kde je Marshall? A Laury? Co s nima je?“

Rhodan přikývl.

„Máš pravdu. Ale nesmíme nic uspěchat. Tady se nikdo nesmí dozvědět, že Země žije dál. Kdybychom použili násilí, dozvěděla by se to celá Galaxie. Takže nám zbývá jenom lest.“

„Lest, lest...“ odmouval Gucky a posadil se na kufr, protože byl příliš líný vylézt si na židli. „Co myslíš, že chtěli ti šašci v bílých pláštích na letišti? Nejradši by si mě rovnou vzali s sebou! To si to mám jen tak beze všeho nechat líbit?“

„Výtečně!“ pochvaloval si Rhodan a vypadal přitom velmi spokojeně. „To je přesně to, co jsem chtěl. Jen ať myslí na tebe. Aspoň je nenapadne pátrat na Arkonu po inspektoru Tristolovi.“

„Já - a do zoo?!“ rozčílil se Gucky, ale pak se posadil a svěsil hlavu. „No dobře..., jestli to musí být. Kdy začneme s hledáním?“

„Zeptej se radši - kde. Chybí mi stopa. Byli v horách, ale klidně už mohou být zase zpátky ve městě. Pokud není Marshallova vysílačka schopná provozu, musíme to zkoušet telepaticky. Budeme pravidelně vysílat signály a soustředíme se na příjem, Tak snad Marshalla s Laury nějak vyšťouráme.“

Někdo zaklepal na dveře. Rhodan rychle pohlédl na Gucky-ho. Myšob jen rezignovaně pokrčil malými rameny, seskočil z kufru a kráčel ke dveřím. S úklonou je otevřel.

Na chodbě stáli dva Arasové.

Jeden měl na sobě drahé oblečení majetných, druhý byl v uniformě. Lekli se, když uviděli myšoba, ale hned se vzpamatovali, jakmile si všimli jeho postoje.

„Co je?“ zeptal se Rhodan a dal si záležet, aby to znělo pohrdavě. „Kdo se opovazuje rušit můj zasloužený klid?“

„Slyšeli jsme, že přiletěl inspektor z Arkonu,“ začal uniformovaný a udělal krok kupředu. „Tak jsme si mysleli, že by bylo na čase pranýřovat některé nešvary. Můj nadřízený, plukovník Koplad, si hospodaří do vlastní kapsy a zanedbává své povinnosti vůči Arkonu. Už dávno jsem měl být povýšen, ale...“

„Nevážil jsem tak dlouhou cestu proto, abych srovnával nějaké maličkosti,“ skočil mu do řeči Rhodan, znuděně zírající z okna. „A vy?“ zeptal se druhého.

Důstojník zaraženě ustoupil a udělal místo civilistovi.

„Pane,“ začal rozpačitě oslovený.

„No?“ vyjel Rhodan netrpělivě. „Je to důležité? Nezajímají mě osobní spory. Mluvte, máte-li na mysli důležité politické záležitosti.“

Civilista vytřeštil oči, pak zavrtěl hlavou a uklonil se.

„Odpusťte, pane, že jsem vás obtěžoval. Nebylo to tak důležité. Mějte se tu dobře, pane.“

Když se dveře zavřely, Gucky zakroutil hlavou.

„A mám se před takovejma bláznama uklánět! Já to nepřežiju! Přeju si, abych byl mrtvěj!“

Rhodan mu neodpověděl hned. Soustředil se. Za poslední léta získal určité telepatické schopnosti a byl schopen v jisté míře číst myšlenky.

„To se ti může snadno stát, Gucky,“ řekl tiše. „Nedaleko odtud, pravděpodobně dole v hotelu, číhá pár mužů, kteří tě chtějí polapit. Jednají na nejvyšší rozkaz. Mají tě omámit a odvléct do zoo. Pokud by ses bránil, nebo kdyby to mělo být nebezpečné, smějí tě zneškodnit.“

Gucky zalapal po dechu: „Chtějí mě ulovit jako divokou zvěř! Mě, osobního sluhu vznešeného inspektora z Arkonu! Je to možný?! Smím jim... ehm, dát lekci, šéfe? Zaslouží si ji, ne?“

„To ano, ale jak chceš znát jejich plány? Obávám se, že budeš muset počkat, až se sami prozradí. Raději pátrejme po Marshallovi. Lovci mají čas.“

„Lovci!“ zabručel Gucky zlostně a vyskočil na bílou postel. Položil se na záda a zkřížil packy za hlavou. „Jestli se to Bully někdy dozví, nebudu od něj mít v životě klid!“

Rhodan se tiše zasmál.

„Nestarej se o hlupáky, kteří nám sedli na lep, ale snaž se najít Marshalla. Někde musí být a určitě usilovně přemýšlí. Měli bychom zachytit jeho myšlenky.“

„Jestlipak dovede myslet taky ten směšnej hrabě Rodrigo de Berceo?“

„Myslím, že ano, Gucky, jenomže patrně na totéž. Jako naše milá Laury. Ta jejich láska nám pěkně zavařila.“

„Ano, ano,“ filozofoval Gucky a vypadal přitom strašlivě vážně. „Za všechno může láska. Já se nikdy nezamiluju.“

„Ani bych nevěděl, do koho,“ poznamenal Rhodan.

^ ^ ^

Rhodan zavřel oči a udělal si pohodlí. Soustředil se a snažil se v tisících myšlenkových impulzů najít ten pravý. Byl to mimořádně těžký úkol. Připadal si jako rádiový amatér, který zoufale krouť knoflíkem přijímače a pořád něco chytá.

Zato Gucky to měl vcelku lehké. Impulzy byly velmi silné a většinou se zabývaly jeho osobou. Podle intenzity museli být jejich nositelé někde v hotelu.

„Přicházejí,“ řekl myšob.

Rhodan překvapeně otevřel oči a duchem se vrátil do hotelového pokoje.

„Kdo?“

„No, chlapi, co chtějí nevinnýho myšobíčka strčit do zoo. Nechám je velkým obloukem vyletět z okna, i když se tváří jako vládní úředníci.“

Rhodan už mezitím zachytil jejich impulzy také.

„To neuděláš, můj milý. Co riskuješ, když se necháš obalamutit? Vůbec nic! Naopak! Možná by ses pak mohl dozvědět něco o Marshallovi. Kromě toho spolu můžeme zůstat ve spojení a v případě nouze prostě teleportuješ zpátky. Co se ti tedy může stát?"

„Nic, vůbec nic," odpověděl Cucky. „Ale o to mi vůbec nejde."

„O co tedy?"

„No přece o blamáž! Já, nejchytřejší ze všech myšobů, se mám dát obalamutit policajtama? No, leda v případě, že se to nedozví Bully, slibuješ?"

„Jistě," přikývl Rhodan.

„Tak dobře. Arasové teda nepoletí, ale chytí si svého myšoba. Hned tady budou. Jen tak mimochodem -- mají hroznej strach."

„Není divu, musejí pořád myslet na ten křížník, který mohu kdykoliv přivolat. Počítačový Regent se musel za uplynulých šedesát let ukázat jako pěkně nekompromisní vládce, jinak si jejich strach neumím vysvětlit."

„Jsou tady!" zašeptal Cucky a telepaticky dodal: A nyní, dámy a pánové, vidíte myšoba Guckyho, světoznámou filmovou hvězdu v roli pitomečka! Honem do toho!

Znovu někdo zaklepal. Rhodan se opět začal tvářit po arkonidsku arogantně. Ledabyly na Guckyho mávl a nahlas pravil:

„Podívej se. Cucky, kdo se mě to opět opovažuje rušit!"

Cucky dořapal ke dveřím a přihloupě se uklonil, když je otevřel. Vstoupili tři muži. Myšoba si vůbec nevšímalí a zastavili se až před Rhodanem. Plní úcty se poklonili.

„Mnohokrát prosíme o odpuštění," řekl ten uprostřed a rozpačitě si urovnával barevné sako. „Asi přicházíme nevhod, ale..."

„Nevolal jsem vás, takže skutečně přicházíte nevhod," potvrzoval Rhodan.

„Je... jedná se o pozvání vlády," pokračoval Aras, ale vypadal spíše vystrašeně než rozpačitě. „Dnes se koná galapřijetí velkého inspektora Arkonu. Prosíme vás, abyste se zúčastnil."

Rhodan zkoumal myšlenky mluvčího a zjišťoval jeho úmysly. Chtěli během jeho nepřítomnosti v hotelu přemoci a unést Guckyho. Už se sem blížilo speciální komando. Opřel se v křesle a předstíral, že musí přemýšlet.

„Bude tam i premiér vlády?“

„Samozřejmě, pane. To on připravuje ten slavnostní večer a cítil by se velice poctěn, kdybyste se ho zúčastnil.“

„Dobrá, přijedu. Co můj sluha?“

Aras se zatvářil vylekaně.

„Váš sluha, pane? Jak to myslíte?“

„Je také pozván?“

„Ne, přirozeně že ne. Zúčastní se jen samí vznešení hosté, nikdo si nebude brát sluhy.“

„Aha. Takže ho nechám v hotelu.“

Tři vyslanci se výborně ovládali. Nijak neprozradili své nadšení.

„Vůz pro vás přijede včas,“ sliboval prostřední Aras a pak všichni vycouvali zpátky na chodbu. Cucky za nimi zabouchl dveře a tiše zapištěl.

„Hihi, blázni! Už mě vidí v síti!“

„Však tam taky skončíš!“ zdůrazňoval Rhodan vážně. „Nezapomínej na naši dohodu. Pojedu na tu oslavu, ale zůstanu tam jenom hodinu. Pak se rozloučím a vrátím se do hotelu. Do té doby budeš, doufejme, úspěšně unesen. Zůstaneme ve stálém spojení. Já se po tobě pochopitelně začnu shánět a budu se patřičně rozčilovat a vztekat. Uvidíme, co se pak stane.“

„Co by? Je mi jasný, že se začnou vymlouvat, že o ničem nevědí!“

„A ty se mezitím, doufejme, něco dozvíš. Třeba se dostaneš do kontaktu s těmi, kdo stíhají, nebo dokonce dostali Marshalla.“

„Uvidíme,“ odpověděl Cucky. „Ale jedno ti povím. Jestli mě budou chtít zavřít do klece, uteču jim,“

„Možná budeš moci utéct ještě dřív. Záleží na okolnostech.“

Když Rhodan odešel a Gucky zůstal konečně sám, připravoval se na nastávající dobrodružství. Vlastně je nepovažoval ani tak za dobrodružství, jako spíše za žert. Téměř nic neriskoval.

První impulzy se objevily po deseti minutách. Únos musel být dobře připraven a musel mu předcházet souhlas nejvyšších vládních míst. Žádný div.

Majiteli hotelu předložilo pět mužů své papíry. Cucky pozorně naslouchal a ještě jednou se přesvědčil, že nezamkl dveře. Pak si lehl na pohovku a odpočíval, přesně tak, jak to dělají sluhové, když jejich pán odejde.

Zavřel oči a předstíral spánek.

Pětice se zastavila na chodbě za dveřmi a připravovala se, že vylomí zámek. Pak jej jeden zkusil.

„Trouba," zašeptal. „Jako osobní strážce bych byl přece jen trochu opatrnější."

Aby ses nedivil! pomyslel si Gucky a dál předstíral hluboký spánek. Samozřejmě že se budeš sakramentsky divit! Později!

Ale zavřel oči a v klidu vyčkal, až pětice vstoupí. Pak zamžoural a překvapeně na ni pohlédl. .

„Dobrý večer," řekl. „Pánové, vznešený inspektor právě odešel. Co pro vás mohu udělat?"

Jeden z lovců se vrátil ke dveřím a vyšel na chodbu. -Přinesl zamřížovanou bednu.

„S tvým pánem jsme nechtěli mluvit," řekl co nejpřívětivěji. Pravděpodobně hodlal získat Guckyho důvěru. „Ale po tobě bychom chtěli, abys šel s námi."

„Kam?" zjišťoval naivně Gucky. „Bez svolení svého pána nesmím opustit hotel,"

„Tvůj pán o tom přece ví," oponoval další Aras. „Přirozeně že souhlasí, abychom tě představili vědecké radě Tolimonu. Tak inteligentní zvíře jako jsi ty rada ještě nikdy nezkoušela.*

„V kleci?" podivil se Gucky a s nevolí ukázal na bedýnku. „Copak mé považujete za nějakou šelmu?"

„No - eh - to jen kvůli lidem," vykoktal jiný a rychle předstoupil, aby Guckyho popadl za kůži na zátylku. „Chceme ti ušetřit nepříjemnosti s obtěžováním."

Gucky se silou vůle ovládl, aby neexplodoval. Za normálních okolností by ten drzoun vmžiku visel pod stropem, ale teď se mu nestalo nic. Myšob seděl ustrašeně na pohovce a beze všeho se dal zvednout.

„Skvělý exemplář," prohlédl si ho jeden z mužů a otevřel zamřížovanou bednu. „Strčte ho tam, než si to rozmyslí. Inspektor si bude myslet, že šel na procházku a zabloudil."

Gucky přistál v kleci a dvířka za ním hned zapadla. Lovci nabyli sebevědomí a odhodili masky. . .

„Rychle pryč!" řekl jeden. „Kdyby se Arkonidan vrátil dřív, nesmí najít žádné stopy."

„Já myslel, že inspektor o všem ví," zapištěl Gucky s předstíraným strachem. „Nechováte se ke mně poněkud zvláštně?"

„Drž hubu!" vyjel na něj nejbližší Aras. Jak lehké by pro Guckyho bylo vysvobodit se, ale to nesměl. Musel hrát slabého a předstírat hloupost...

Hodili přes něj deku a vezli ho do kanceláří zoo. Tam měl být vyslýchán a vyšetřován než bude vysazen ve volném výběhu.

Volný výběh! Gucky se musel chichotat, když to uslyšel,

Jízda trvala poměrně dlouho. Z myšlenek svých únosců se dozvěděl, že kancelář leží na okraji města. Celý únos nespočíval na vysloveně špatných úmyslech. Arasové vytušili, že pyšný Arkonidan nikdy nepřistoupí na to, aby se vzdal věrného sluhy. Ale mluvící myšob bude znamenat senzaci. Možná by se dokonce mohli dozvědět, kde leží jeho mateřská planeta. Celá kolonie takových bytostí...

Arasové podléhali naivním představám. Gucky byl rád, že je schovaný pod černou dekou a že nikdo nevidí pobavený výraz v jeho tváři.

Však on jim ještě ukáže! Jen co bude smět!

^ A ^

Pro Rhodana nebylo lehké povídat si s čelnými politiky Tolimonu a zároveň na dálku prožívat Guckyho únos. Proto nezůstal dlouho a rozloučil se s odůvodněním, že je po cestě unavený a že si přeje mít klid. Nedělali mu potíže, protože myšoba už dostali. Vůz ho odvezl zpátky do hotelu.

Podle programu postrádal svého sluhu a vyptával se personálu, jestli ho někdo neviděl. Ale všichni až po ředitele mu lhali, že si nevšimli ničeho podezřelého. Strach ze státní moci byl příliš velký.

Rhodan ještě půl hodiny počkal a pak informoval policii. Tam mu slíbili, že udělají, co bude v jejich silách. Samozřejmě že mu lhali, protože byli spřažení s únosci.

Rhodan zamkl dveře, spokojeně si lehl a schoval pod polštář malý paprskomet.

Znovu se věnoval snaze zachytit Marshallovy myšlenkové impulzy, aniž by zapomínal na kontakt s Guckym.

Gucky právě stál před svými examinátory.

^ A ^

Místnost zářila Čistotou.

Ostrá světla pod bílým stropem zaplavovala i ten nejvzdálenější kout. Nikde nevystal stín.

Kolem podkovovitého stolu sedělo dvanáct mužů v bílých pláštích, pracovním oblečení Arasů. Jejich pohledy se soustřeďovaly na maličkého zajatce se svěšenými ušima a ustrašeným pohledem. V pozadí stáli dva strážci s tasenými paprskomety. Hlíдали jediný východ z místnosti.

Muž uprostřed - podle dlouhého vousu se dalo soudit, že byl nějak spřízněn s galaktickými obchodníky - se mírně předklonil a zahleděl na Guckyho. „Ty jsi sluha inspektora z Arkonu?“ zeptal se. „Ano, jsem,“ zapištl Gucky. „A můj pán vám ukáže...“ „My se ptáme, ty odpovídáš!“ skočil mu vědec do řeči. „Kde ses naučil arkonidsky? Nebo se tak mluví na tvé planetě?“

„Naučil mě to můj pán.“
 „Tvoje vlastní řeč je tedy jiná?“
 „Ano. Dorozumíváme se melodickým pískáním. Jeden vysoký tón například znamená vzrušení, zatímco bzučení znamená...“ ' „A tvoje mateřská planeta?“ přerušil ho vousáč. „Popíšeš nám její polohu?“
 Gucky sebejistě přikývl.
 „Jistě. Trochu napravo od uhelného pytle.“
 „He?“ naklonil se vousáč a vytřeštil oči. „Pytel uhlí? Co je to?“
 Gucky v jeho myšlenkách četl, že Arasové říkají zmíněnému útvaru absorbční prach, ale nemínil Jim pomáhat.
 „Uhelný pytel,“ řekl vážně, „je uhelný pytel. Nevyjádřil jsem se dost jasně?“
 Vousáč zavrtěl hlavou.
 ' „Potřebujeme exaktní údaje. Teď zhasneme světlo a ukážeme ti hvězdnou mapu z pohledu Tolimonu. Určíš na ní, kde leží tvá rodná soustava.“
 Setmělo se a nad hlavami se jim rozprostřelo zobrazení vesmíru. Gucky se zašklebil a triumfálně zvolal: „Támhle je' Uhelný pytel! Vpravo!“
 Vědci pozorně sledovali projekci a hledali něco, co Gucky tak podivně označoval.
 „Ne! Ten ne! Ten druhý! Vlevo v rohu!“
 Chvilí počkal a dodal; „Ale může to být taky ten vprostřed-ku. Já vůbec netušil, že jich existuje tolik!“
 „TtSmi pytli uhlí máš nejspíše na mysli absorbční prach?“ vyzvídal opatrně vousáč.
 „Co to je?“ Vytřeštil Gucky oči. „Nikdy jsem neslyšel, že něco takového máme.“
 Dva nebo tři Arasové se rozesmáli. Nastalo krátké přerušení a Gucky jej využil, aby si intenzivně pomyslel: Hej, Rhodane! Slyšíš mě? Není to legrace?
 Odpověď přišla překvapivě rychle:
 Nech toho a pokus se vyzvědět něco o Laury a o Johnovi. Dávej chytré otázky a...

Jak může hlupák-jako já klást chytré otázky? ,
Rhodan neodpověděl, protože vousatý Aras mlčky vedený hovor přerušil. -'

„Jak ses dostal mezi Arkonidany? Vyzvedli si tě na tvém rodném světě?*"

„To kdybych tak věděl... Je to hrozně dlouho."

„Hrozně dlouho? Jak dlouho?"

Světla se znovu rozsvítila, ale projekce zůstala. Vousáč o Guckyho začínal mít skutečný zájem. Myšob vycítil příležitost.

„Jak dlouho?" zamumlal. „Možná několik set let."

Vousáčem to trhlo.

„Několik set let? To jsi tak starý?"

„Co to znamená být starý?" divil se bezmezně Cucky. „Jsem ještě docela mladík, jestli to tak smím říct..."

„To všichni na tvé planetě žijí tak dlouho?"

„Jistě. Copak vy se nedožíváte tisíce let?"

Aras zalapal po dechu. Zešíroka na myšoba zíral. I ostatní Arasové vypadali vyjeveně. Měli tak zmatené myšlenky, že je Cucky ani nemohl všechny pojmout. Doufal jen, že Rhodan naslouchá a pomáhá mu.

„Tisíc let..." opakoval vousáč. „Vy jste objevili prostředek na prodloužení života?"

Ted' byl překvapen Cucky.

„Prostředek? Na co? Tisíc let stačí, zvlášť když je někdo sluhou jako já. Můj pán inspektor si v den mé smrti bude muset najít jiného sluhu a pak..."

„Co?" vyjeli dva Arasové najednou. „Tvůj pán žije taky tak dlouho? Copak není Arkonidan?"

Cucky cítil, že málem udělal chybu. Snažil se vypadat ještě-hloupěji.

„A proč ne?" zjišťoval.

Vousáč mu neodpověděl. Myslel si:

Copak tady byl kdysi už někdo, kdo ukradl naše sérum? Jako ten Skokan, co nám utekl? Nebo jako to jeho děvče? Nebo snad i jiní prováděli výzkumy a došli ke stejným výsledkům?

Guckymu se ulevilo. První upozornění na Marshalla! Ale Arasové sami asi netušili, kde John vězí.

„Jako stálý průvodce inspektora toho po Galaxii vidíš hodně," začal znovu vousáč. „Už několik staletí, jak říkáš, navštěvujete všechny světy Impéria. Našli jste někdy svět, kde by vývojový stupeň dosahoval stupně C?"

Cucky zpozorněl. To byla Země! Do skupiny C byla kdysi zařazena! V sedmnáctém století - když tam náhodou přistála araská loď a unesla několik lidí, mezi nimi i hraběte de Berceu, kterému se před několika dny podařilo s Lauřinou pomocí utéci ze zoo, kde ho Arasové po staletí drželi v zajetí - a který se do Laury zamiloval.

„Civilizace na vývojovém stupni C?" zopakoval Cucky a vypadalo to, že usilovně přemýšlí. Pak rozhodně zavrtěl hlavou. „Ne, určitě ne. Copak nějaký takový svět existuje?"

Znovu nedostal odpověď, ale přečetl si ji v myšlenkách přítomných Arasů.

Ano, takový svět existoval před několika staletími. Našli jej a zase ztratili. Ale vzali s sebou čtyři exempláře této primitivní rasy, dodali jim sérum a umístili je do zoo. Jeden z nich upřeni. Ti zatracení Skokani! Jaký mohli mít na zajatcích zájem? Že by jim šlo o elixír života? Kšeftmani...

Ale žádné upozornění na to, kde by se Marshall mohl zdržovat. Arasové stopy uprchlíků ztratili. Vypadalo to, jako by se z povrchu Tolimonu ztratili.

Cucky využil přerušení a zavolal Rhodanovi;

Šéfe, slyšíš mě? Dostal jsem se daleko, co? Už můžu zmizet?

To tedy ne, kamaráde! Co by si o tobě pomysleli, kdyby ses jim rozplynul před očima? Počkej si na lepší příležitost!

Dobrá, počkám. Ale už ne dlouho. Radši budu pohřešované hledat teleportačnímy skoky po celém Tolimonu, než aby na mě pořád koukali jako na největšího pitomce Galaxie. Konec! Pokračujeme...

Ale Cucky se mýlil, když si myslel, že by se mohl dozvědět něco víc.

„Intelligenční test si můžeme ušetřit," řekl vousáč. „Třída C, navrhuji. Zůstává ještě lékařské vyšetření, ale to provedeme zítra. Hej, strážní! Vraťte zajatce do klece!" A obrátil se na Guckyho: „U nás se budeš mít dobře."

Než se však myšob ocitl v kleci, rozhodl se, že tomu arogantnímu Arasovi musí něco provést. Nebyl hypno, takže nikomu nemohl vnucovat svou vůli, ale jeho velkou předností byla telekineze.

Vousáčův soused najednou prudce vstal, sáhl do kapsy, vyndal velké nůžky a bleskurychle sousedovi odstříhl jeho dlouhý šedivý vous.

Nikdo tomu nedokázal zabránit, a už vůbec ne samotný pachatel.

Šéf byl tak zaskočen, že hleděl na spadlý vous a drahnou chvíli mu trvalo, než pochopil, co se to děje. Pak se roztřásl po celém těle.

„Gragnore!" zařval. „Zešílel jste?!"*

„Milost, Kluhgu!" chvěl se jeho soused a klesl na kolena. „Netuším, jak se mi to mohlo stát. Zlý duch musel vést mou ruku..."

„Zlý duch ti sedl na mozek! Jsí propuštěn! A o tvé potrestání se postarám!*" Vědec si hmátl do míst, kde míval vousy. „Laboratorní oddělení bude mít z nového zkušebního objektu radost!*"

Prudce se otočil a kráčel pryč.

Gucky se pak dal bez odporu odvést.

^^^

Cela byla drobnou místností s dřevěnou lavicí, rozvrzaným stolem a zamřížovaným větracím okénkem, patrné od ventilační šachty. Když za ním strážci zabouchli dveře, zhaslo i světlo.

Gucky si vzdychl a zaměřil se na Rhodana. O vteřinu později materializoval zpátky do hotelového pokoje.

„Můžeš si říkat, co chceš," udeřil na převlékajícího se Rhodana, „Ale do té smradlavé díry se už nevrátím. Jen ať si ti hlupáci lámou hlavu, jak jsem jim utekl."

Rhodan se nedal rušit.

„Nemusíš se vracet. Zjistili jsme všechno, co jsme potřebovali. Jedno je každopádně jisté - naše agenty nemají! Marsnall a Laury musejí být někde na planetě. Ale dělám ,si starosti, že 'jsme nezachytili žádné jejich myšlenky."

„Zítra začnu s hledáním," sliboval Gucky a zívł, když uviděl pohovku. „To by bylo k smíchu, kdybychom nenašli žádnou stopu."

Jeho předpověď se však nevyplnila tak rychle.

Po klidné noci a dobré snídani se Rhodan ohlásil u úřadů a ohlásil inspekci správy zoo.

Když pak pro Rhodana přijel vůz a odvezl ho, zahájil Gucky své pátrání.

Opustil hotelový pokoj a špacíroval jen ve své kůži po ulici, ' Trulan se stal centrem všech civilizací Galaxie, takže nebylo divu, že si ho nikdo nevšímal. Arasové i Skokani byli zvyklí, že tu potkávají ta nejroztodivnější stvoření.

Gucky měl smysly neustále na příjmu a sondoval myšlenky všech bytostí, které potkával. Vyslechl si mnohé, co by ho za normálních okolností pobavilo. Jenom jednou zakročil - když odhalil vražedné úmysly jednoho urostlého Arase. Aras chtěl zabít svou ženu, ale Gucky ho telekineticky přinutil dát nejbližšímu policistovi facku, což způsobilo, že ho policista okamžitě zatkl. Rozzlobený Aras mohl ve vězení pěkně vychladnout, a až ho pustí, snad už ho nebudou trápit myšlenky na vraždu.

Gucky se spokojeně loudal dál.

Dostal se až do chudinských čtvrtí a jeho malé tlapky to už pocítily. Dlouhé procházky nebyly podle jeho gusta. Nejradši by teď teleportoval na střechu nejbližšího domu, odkud by měl dobrý výhled a kde by si odpočinul. Ovšem takový létající myšob by už nějakou pozornost upoutal. Takže ťapal dál, až našel místo v jedné restauraci,

Pokud měl Marshall v tomhle městě úkryt, pak určitě tady na periférii.

Většina stolů byla obsazena, ale Gucky měl štěstí. Těsně u zdi

našel místo, posadil se a objednal si zeleninovou mísu s ovocnou šťávou. Maso jedl pouze v případě, kdy k tomu byl donucen.

Někteří hosté se po něm zvědavě ohlédli. Gucky se na ně přátelsky zašklebil, ale naštěstí v jejich myšlenkách četl jenom zvědavost a nic jiného. Pochutnával si na zelenině a ovoci Tolimonu. Zase něco jiného než ta věčná mrkev, které se už dávno přejedl.

Slunce zářilo a bylo teplé. Žádný mráček nekazil modrou oblohu, připomínající nebe nad Zemí. Gucky na okamžik zapomněl na starosti, dokud nezapozorněl díky jisté události.

U vedlejšího stolu dávalo několik Arasů hlavy dohromady, šeptali si a vzrušeně ukazovali na ulici, kde je zaujali dva podivní chodci.

Gucky se tam podíval pozorněji.

Byly to dvě nejméně šest metrů dlouhé bytosti, připomínající červy. Nápadný na nich byl bezpočet krátkých nožek, pohybujících se jako u pozemské stonožky. Měly hmyzí hlavy a pod nimi dvě silné chápavé ruce-

Froghové!

Arasové je používali jako strážce ve svém zoo. Pokud se některý z exemplářů pokusil o útěk, šli Froghové do akce. Jejich nožky vyvíjely rychlost až dvou set kilometrů v hodině.

Ale co dělali tady ve městě? Navíc v téhle vykřičené čtvrti?

Gucky se trochu napřímil, aby si ty zvláštní bytosti pořádně prohlédl. Uměly mluvit, i to věděl. Takže musely mít i myšlenky, které by se daly číst-

Gucky se soustředil na telepatii.

Hledali tři lidi. Jednoho Skokana, který jim způsobil spoustu nepříjemností, krásnou ženu, která jim ukradla skleněnou nádobu s elixírem života, a uprchlého zajatce, kterého ti dva první vytáhli ze zoo.

Marshall' Laury! Hrabě!

Gucky našel stopu!

^ A ^

Úředničina je odjakživa nuda, to mohl Rhodan zjistit už během první hodiny. Kanceláře zoo byly úplným semenišťem akt a formulářů. O každém zajatci, o každém exempláři tu měli hromadu podkladů.

Rhodan prováděl namátkovou kontrolu, ale choval se přitom tak namyšleně, že začínal chápat zlost Arasů na Arkonidany. Četl jejich tajné myšlenky a bavil se.

Kolem poledne udělal přestávku a dal se odvézt do kantýny kanceláří. Mě! tam rezervován stůl, u kterého se mohl nerušeně najíst.

Bylo načase spojit se s Guckym. Takže ho hledal a brzy ucítil blížící se signály.

Ano, Gucky, kontakt! Co je?

Mám stopu. Dva Froghové pátrají po Marshallovi. Domnívají se, že je ve městě. Jdu za nimi. Znají jeho starý úkryt.

Kde jsi?

Ve slumech. Myslíš, že tu Marshall bydlel?

Pokouším se to zjistit. Možná najdeš nějakou konkrétní stopu.

V pořádku, šéfe. A jak se vede tobě?

Díky. Jsem rád, že se ze mě nestal úředník.

^ A ^

Froghové klouzali zvýšenou rychlostí po ulici. Gucky měl co dělat, aby jim stačil. V duchu proklínal zákaz teleportace. Ale byl by nápadný, kdyby ji vykonal. Všude kolem se chodci při pohledu na obávané strážce zoo tiskli ke zdem a schovávali se.

Vtom se obě hadí bytosti zastavily. I když Gucky nerozuměl jejich řeči, přece jen uměl číst jejich myšlenky, nezávislé na jakémkoliv jazyku. Dokonce pak mohl snadno sledovat smysl jejich hovoru,

„Musí to být někde tady.“

„No, to nevíme."

„Porozhlédneme se a zeptáme se obyvatel domů."

„Možná tu trojici někdo viděl."

„Dobrá. Beru si tenhle dům. Ty se podívej na druhou stranu."

Gucky se zastavil a díval se na Froggy. Museli najít Marshallovu stopu. Ale Marshall v žádném případě nebyl nablízku, jak Gucky věděl, protože jinak by už zachytil jeho myšlenky. Možná že se Froggyové pustili po falešné stopě.

Rozhodl se přece jen pro krátkou transici.

Soustředil se a materializoval ve špatné zařízené místnosti, přímo za zády chudě oblečené ženy, míchající v nějakém hrnci.

Skočil dál. O patro výš.

Zase nic.

Po dalších dvaceti skocích přistál v neobydlené spíži, kde využil situace, aby si odpočinul. Jistě, pustil se do chaotického, nesmyslného pátrání, ale pokud Froggyové nebyli vyslovení hlupáci, pak tady někde Marshall a jeho druzi museli ještě před nedávnem být.

Gucky vzdychl a znovu teleportoval.

O hodinu později materializoval v mansardě v patnáctém patře. Byla prázdná a pravděpodobně neobydlená, protože jediná skříň tam stála otevřená a prázdná. Postel byla rozházená a bez povlečení. Naproti u zdi stály ještě dvě pohovky. Vypadalo to, jako by je tam někdo přidal dodatečně. A něco tam bylo povědomě cítit.

Gucky se rozhlédl a chtěl zmizet, když se náhle zarazil.

Primitivní toaletní stolek byl až na prasklou skleničku prázdný. A přece ne docela prázdný.

Vedle skleničky stála malinká lahvička.

Gucky přimhouřil oči. Když přistoupil, vzal lahvičku do packy a přičichl k ní. Chyběl uzávěr, ale na dně bylo vidět ještě zbytky tekutiny.

Gucky začíchal, spokojeně zafrkal, na vteřinku zaváhal a pak si poslední kapičky nastříkal na kožich. Nakonec přistoupil k oknu a prázdnou lahvičku vyhodil z okna.

Nepadala kolmo dolů na ulici. Telekinetické síly ji zvedly do výšky a nesly ji vysoko k nebi, dokud ji Gucky neztratil z očí. Teprve potom spokojeně přikývl a ustoupil od okna.

Pád do hlubiny lahvička určitě nepřežije, to bylo jasné. S mikrostřepy si nikdo nic nepočne.

„Ženský lehkomyšlný!“ zapištěl Gucky, potom spokojeně očichal svůj kožíšek a nadšeně protočil oči. „To je Lauřin oblíbený parfém. Nechali mi milej pozdrav. Tak tady teda bydleli.“

Pak se pustil do zevrubné prohlídky pokoje.

Ze soustředění ho po chvíli vytrhly blížící se myšlenkové impulzy. Někdo vysel na schodiště a zastavil se u dveří.

Marshall?

Ne, nebyl to Marshall. Byl to Frog. Gucky to poznal dostatečně včas na to, aby se jedním skokem ocitl v bezpečí. Otevřené dveře skříně ho skryly před pohledy hadího monstra.

Gucky se opatrně ohlédl a ustrnul. Jak jen mohla dobrá matka příroda stvořit něco tak odporného? Froghové byli odpudiví nejenom svým vzhledem, i charakter měli mizerný.

Myšob je neměl rád, a aby jim to ukázal, zapomínal dokonce i na svou vlastní bezpečnost.

Počkal, až Frog zavře dveře, pak vyšel spoza skříně a zdvořile se zeptal: „Hledáte něco?“

Frog se prudce ohlédl a překvapeně si prohlížel bytost, kterou považoval za ducha.

„Kdo... kdo jsi?“ vykoktal.

„Ptám se vás, co tu hledáte. Tohle je můj byt.“

Frog se vzpamatoval.

„Tohle je státní akce,“ oznamoval. „Nebydlel tady nedávno nějaký Skokan?“

„Jak jste na to přišel? Kdo vůbec jste?“

Červ se zatvářil tak vyjeveně, až se Gucky nahlas zasmál, což Frogha rozčílilo k nepřítelosti. Natáhl pařáty, jako by chtěl Guckyho rozmačkat.

„Já jsem Frog, ty parazite! A jestli se nepletu, patříš spis do zoo než na svobodu. Vezmu si tě s sebou!“

„Nesahej, na mě!" varoval ho Gucky a ustoupil o krok, aby se té odporné masy nemusel dotknout, „A laskavě odpovídej na otázky, ty pochodující komíne!"

Frogh vypadal, že je zvyklý na uznání. Muselo pro něj být neuvěřitelné, že se k němu někdo takhle chová.

„To mi zaplatíš, parazite!" Asi to byla jeho oblíbená nadávka. „Ještě dnes tě předvedu správě zoo. Víš, co se pak stane?"

„To mě naprosto nezajímá," odpověděl Gucky nedotčeně. „A jestli mi teď neodpovíš na otázky, hodím tě proti zdi a pak ven z okna."

Frogh se začal třást po celém těle. Zaplňovalo téměř celou místnost. Gucky se zájmem sledoval, jak se had začíná zbarvovat dorůžova.

„Mizero! Ty se opovažuješ...*"

„Hledáš Skokana," přerušil ho Gucky bez respektu. „Proč zrovna tady? Odpověz, nebo něco zažiješ!"

Myšob pomalu ztrácel trpělivost, a kromě toho pochopil, že pro něj není ústup. Frogh musel být v každém případě zneškodněn, ale nejdříve musel říct, co věděl.

„Skokana?" odpověděl Frogh. „Co ty vis o Skokanovi, kterého hledám?"

„Tady se ptám já, jasný? Takže -jak ses mu dostal na stopu?"

Frogh nebyl ochoten vydat své tajemství, ovšem našťastí na ně myslel. A to Guckymu stačilo.

„Aha," přikývl. „Zradil ho jinej Skokan. Cože? Vy jste ho mučili? Zemřel? Potom jste vrazi! A přitom vás obelhal, protože v téhle místnosti kromě mě nikdo není."

Frogh naprosto nechápavě zíral na myšoba, který si jen tak beztrestně četl jeho myšlenky. V duchu byl stále zmatenější a nakonec se rozhodl, že toho malého tvora rozmačká na kaši.

Skočil a hmátl po Guckym.

Pak ale najednou nevěděl, co se děje. Neviditelná síla ho zvedla ke stropu a pak jím mrštila proti toaletnímu stolku. Padl k zemi, ale zvedal se.

Znovu skočil na Guckyho, ale myšob už měl té bitky dost.

Nasadil telekinetické síly, zvedl Frogha a držel ho ve vzduchu uprostřed místnosti.

Stonožka začala ječet strachy a tělo se jí zbarvovalo dofiolova. Bezpočet nožek se míhal vzduchem a marně hledal oporu.

Gucky neváhal. Věděl všechno, co věděl Frogh, který si jako nemilosrdný strážce zoo zasloužil tisícinásobnou smrt. Marshall se schoval u skokanského agenta, který si na Tolimonu zřídil tajnou centrálu. Tam byli v relativním bezpečí.

Frogh proplul oknem, jakkoli se snažil chytit rámu.

A tak se stalo, že obyvatelé chudinské čtvrti Trulanu přihlíželi neuvěřitelnému představení. Viděli létajícího Frogha. Nenáviděná bytost elegantně vyplula z podkrovního okna, dvakrát se přetočila a pak se po hlavě zřítíla z třisetmetrové výšky.

Pád vyvolal patřičné vzrušení, protože Froghovo podivné chování se nedalo vysvětlit.

V okamžiku Froghova zřícení byl Gucky zase zpátky v hotelové pokoji a čekal na Rhodana.

Kruh kolem Marshalla se stahoval. Bylo už jen otázkou času, kdy ho najdou. Gucky se líně protáhl a zavřel oči. Jasně a zřetelně zachytil mimořádně silný myšlenkový impuls:

U všech galaktických mlh! Jestli se Rhodan neobjeví hned, stáhnou ze mě i poslední košili...

Gucky falešně pískl a navázal s Marshallem kontakt.

^ A ^

Místnost byla uboze osvětlena malou lampičkou a slabými slunečními paprsky, pronikajícími zamřížovaným okénkem. U odřeného stolu sedělo pět osob. Očividně tvořili dvě skupiny, protože oba vousatí muži seděli u sebe a nepřívětivě si měřili trojici před sebou.

John Marshall Četl myšlenky vousatých Skokanů a věděl, že od této chvíle nebude jejich partnerství ani jednoduché, ani levné. Ve spojenech se probudila duše galaktických obchodníků, pro něž i přátelství představovalo druh obchodu.

Vedle Johna seděla Laury Martenová, teprve třiadvacetiletá dcera Anně Sloaneové a Ralfa Martena. Po rodičích zdědila schopnost telepatie, ale kromě toho byla také dezintegrátorka -uměla silou vůle rozkládat molekulární složení hmoty a tím pádem procházet zdmi a jiným pevným materiálem. To byla dívka, do níž se zamiloval hrabě Rodrigo de Berceo.

Rodrigo, syn aztécké princezny a španělského šlechtice, žil tři sta let v araském zoo na Tolimonu. Společně se třemi dalšími Pozemšťany byl v 17. století unesen ze Země a díky tajuplnému elixíru života získal nesmrtelnost. Jeho mimořádně skvělý vzhled na Laury na první pohled zapůsobil. Byli do sebe zamilovaní, to by poznal i slepý. A této skutečnosti Rodrigo vděčil za svůj útěk ze zoo.

Oblečení měl vsutku neobvyklé, protože pocházelo ze 17. století, i když bylo vyrobeno podle předloh v krejčovně zoo. Rodrigo v žádném případě nehodlal nosit nic jiného. Dokonce se nevzdal ani svého primitivního mečíku.

Pohládl Lauřinu dlaň.

„Jen klid, Lauro, však my jim ukážeme. Vyřídil jsem Frogha, proč bych si neporadil s těmi kramářskými dušemi? Vždyť jim jde jen o peníze.“

Marshall na něj káravě pohlédl. Byl jako zbitý nekonečným čekáním na zprávu od Rhodana, neustálými myšlenkami na číhající nebezpečí. Od chvíle, kdy musel opustit podkrovní úkryt na periférii, se necítil bezpečně. K tomu se přidružil fakt, že Skokanům už nebylo možné plně důvěřovat.

Kývl na staršího z nich.

„Dobrá, Berzane, o tvé nabídce lze mluvit. Trčíte ve stejné pasti jako my, proto můžeme Jednat. Když nás vydáte úřadům, zradíte též i sami sebe. Arasové jsou našimi i vašimi nepřáteli. Chcete peníze, abyste nám mohli dál pomáhat. My ale žádné nemáme. Za několik dní vám jich však můžeme dát tolik, že nebudete muset do konce života nic dělat.“

Berzan, starý šedovousý Skokan s úskočnými očkama, pozorně zamrkal.

„Kde ty peníze vezmete?“ chtěl vědět. „Jak se dozvím, že mi nelžete? Tulin a Egmon nás varovali. Tvrdí, že umíte číst myšlenky.“

Marshall se opřel a zasmál se.

„Já že jsem telepat? To je směšné! Copak bych pak dávno předem nevěděl o vaší zradě? Přišel bych pak vůbec a žádal bych vás o pomoc? Tvrzení vašich druhů je absurdní.“

„Ať je to jak chce, příteli, já chci jenom za naše služby víc peněz. Koneckonců jsme se vaší vinou dostali do nebezpečí, ne? Hledá vás půlka planety. Policie čmouchá po stopách. Třeba už jdou i po nás!“¹

„Pokud ano, pomůžeme vám,“ utěšoval ho Marshall. „Za pár dnů se nás zbavíte, nebojte se.“

Mladší Skokan se předklonil a podíval se na Marshalla,

„Kam chcete jít? Kde chcete najednou sebrat tolik peněz?“

Marshall četl v Rodrigových myšlenkách rostoucí netrpělivost. Nebude trvat dlouho a vrhne se na ty dva chamtivé Skokany s taseným mečikem, což by ale nebylo chytré, protože Skokani byli vyzbrojeni impulzními paprskomety.

„Co víte, to vám musí stačit, Fárané. Mějte trpělivost.“ Obrátil se na hraběte: „A ty také, Rodrigo.“

Oba muži se mezitím sprátelili. Rodrigo přikývl a sundal ruku z meče. Ovšem pro jistotu dodal španělsky: „Nejradši bych je napíchl na rozen, ale když říkáš, že ne, nechám je být.“

„Co říká?“ otázal se nedůvěřivě Berzan.

„Věří tomu. Že se náš muž objeví ještě dnes.“

„To doufejme,“ zabručel Berzan a podíval se k oknu. „My teď odejdeme, ale nedělejte žádné hlouposti. Dům je dobře střežen. Každý útěk je nesmyslný, protože pak bychom okamžitě vzburcovali milánskou policii. My se ještě máme kam schovat. Vy už ne.“

Osaměli.

Rhodan a Laury se soustředili na svůj úkol. Museli se za každou cenu spojit s Rhodanem.

^ . A ^

Rhodan poslal vládní vůz pryč a vrátil se do hotelového pokoje. Nasel tam Guckyho.

„No, to je dost, že jdeš," přivítal ho myšob. „Marshall čeká na naši pomoc. Směr znám, ale vzdálenost se dá jen odhadnout. Budu muset teleportovat."

„Což je nebezpečné," odvětil Rhodan. „I já jsem mezitím získal kontakt a slíbil jsem, že se brzy ukážu. Musel jsem odmítnout prezidentovo pozvání k návštěvě zoo. Chtěl tam se mnou jet už dnes večer. Zdá se, že se mi tu chtějí vetřít do přízně."

„Jak jinak Marshalla najdem?" trval na svém Gucky, „Musím skočit."

„A Já? Mám zůstat sedět v hotelu?"

„Co jiného?"

Rhodan se zatvářil vážně.

„Milý malý příteli, zdá se, že podceňuješ situaci. Jsem sice perfektně maskován, ale náhodou jsem zaslechl hovor dvou důstojníků. Tolimonská vláda vyslala na Arkon oficiální dotaz, zda existuje inspektor jménem Tristol. Co to znamená, to si jistě umíš spočítat na svých packách."

Gucky zvažněl.

„Už dostali odpověď?"

„Jistěže ne. Registratura Arkonu nepracuje tak rychle, ale jsem si jist, že až na jejich dotaz přijde řada, počítač na Arkonu zpozorní. Musíme tedy rychle vypadnout. Proto tě budu doprovázet."

„Chceš teleportovat společně?"

„Jistěže ne. Vezmu si taxi, nejlépe některý z těch rychlých člunů, a. budu tě po etapách následovat. Spoj se s Marshallem."

Gucky vzdychl a sklouzl z postele.

Marshall, slyšíš mě? pomyslel si pak. Vyrážíme tvým směrem. Klidně dál přemýšlej, pro mě za mě na horký párky a studenou mrkev. Pro mě za mě si třeba vyprávějte vtipy. Hlavně však zůstaňte vzhůru. Rozumíš?

Rozumíme! Přinesete s sebou peníze pro Skokany?

Guckymu se na zátylku zježila srst.

Peníze? Pro ty gaunery?

Rhodan se vmísil do hovoru: ;

„Než vás najdeme, musíte Skokany nějak uklidnit. Já už si s nimi poradím.“

Gucky pokrčil rameny a zabalil svou uniformu do Rhodanova kufru.

„Ty s těma svýma věčnýmá myšlenkama na smír! Jednou si s tím pěkně nadrobíš!“

„Nenadrobím si tím víc, Gucky, než ty svou zálibou v uměleckých kouscích. Dokonce navrhuji, aby ses při jednání se Skokany neukazoval. Koneckonců Skokani chovají jistého myšoba v paměti, takže bych jim ji docela nerad osvěžoval.“ • „To není nic jinýho než levná pomsta!“ rozčiloval se Gucky. „Už jsem si dost dlouho hrál na idiota. Co si o mně pomyslí slečna Laury? A hrabě, vysvobozený ze zoo? Ne! Já půjdu s tebou!“

Rhodan překvapeně zvedl obočí.

„Jsi pěkně rezolutní, prcku! To nás chceš všechny ohrozit?“

„Ne, to ne! Ale když jsem nevyvolal žádné vzpomínky u Arasů, pak se to nestane ani u Skokanů. Ti, s kterýma máme co dělat, nikdy Zemi ani Rhodana neviděli. Tvoje opatrnost je podle mě přehnaná.“

Rhodan se zamyslel. . „Tak dobře, Gucky. Vyhrál jsi. Budeme vyjednávat společně.“

^ A ^

Hrabě Rodrigo se probudil, jakmile Jím Marshall zatřepal. Laury seděla na vedlejší pohovce a mnula si oči.

„Jsou přesně nad námi,“ ukázal Marshall ke stropu. „Jsme v domě na periférii. Kolem nás se rozprostírá velký park. Pravděpodobně jedno z hlavních tajných sídel Skokanů.“

„Je tam Gucky?“ zpozorněla Laury. „Jaké štěstí pro nás! Gucky je největší hrdina, kterého znám.“

Myšobova oblíbenost mezi ženami byla obecně známá, ale Rodrigo ještě nevěděl, kdo je Gucky. Pomalu vstával a v očích měl úžas.

„O jakém hrdinovi to mluvíš? Jestli tu Je někdo, kdo má právo tě chránit, pak jsem to já! Nebo snad mám v tvém srdci rivala?"

Marshall se pobaveně zašklebil.

„Dej si na Guckyho pozor! Laury má pravdu, je to skutečný hrdina! Neznám ženu, která by ho neměla ráda a neuctívala ho. Proč by Laury měla tvořit nějakou výjimku? Budeš se s tím muset smířit. Rode!"

„Nikdy!" vyskočil Rodrigo a chodil po místnosti sem a tam. „Nikdy nestrpím, aby se Laury dvořil ještě někdo jiný. Vyzvu ho na souboj!"

„To bys zaručeně prohrál," varoval ho znovu Marshall a vypadal přitom vážně. Věděl, že Gucky může jejich hovor odposlouchávat a sliboval si od toho zábavu. „Gucky je jedním z našich nejlepších mutantů."

„Také muž s čarodějnými silami?" poznamenal zklamaně hrabě. „Na Zemi se toho patrně hodně změnilo. Vládou jí kouzelníci."

„Jen klid," radil mu Marshall a naslouchal dál. I Laury na hraběte zapomněla. Navázala spojení s Rhodanem.

Přistaneme s kluzákem v blízkosti, oznamoval Rhodan. Araského pilota nepotřebujeme. Co s ním mám udělat?

Vzít s sebou, odpověděl Marshall. Utečeme na člunu a pilota tady zavřeme.

Co Skokani, kteří vás hlídají? Co kdybych se objevil v oficiální roli inspektora? To je zastraší.

Možná už jsou pryč.

Možná.

Uplynula další čtvrt hodina. Zůstali ve spojení, ale mlčeli. Hrabě Rodrigo setrval v zarputilém mlčení a jen občas vrhl po Marshallovi temný pohled. Laury si nevšímal. Trápil se kvůli Guckymu.

Lekli se, když se dveře najednou rozletěly a dovnitř vtrhl Berzan.
„Inspektor z Arkonu!“ vyhrkl. „Přistál v parku a kráčí k budově.
Netušíte, co by po nás mohl chtít?“

Marshall zůstal docela klidný.

„Možná, Berzane, možná. Nebylo by lepší, kdybychom se za těchto
okolností dohodli?“

„Copak jsme se někdy nedohodli?“ odpověděl Skokan a zatvářil se
nevinně jako panna. „My vás Arkonidanům pochopitelně
neprozradíme. Jak by o vás mohli vědět?“

„Ano,“ přikývl Marshall. „Jak by mohli?“

Rodrigo mezitím dospěl k názoru, že Laury může získat zpět pouze
důkazem své statečnosti. Proto prudce vstal a přiložil Skokanovi ostří
meče k hrdlu.

„Odporný pse!“ zvolal dramaticky. „Měníš své mínění jako vítr,
který fouká do plachet lodí. Pak věz, že tak učiníme i my. Do budoucna
se zříkáme ochrany tvého rodu, proto od nás nedostanete žádné peníze.
A co se týká inspektora, přiveďte ho rovnou k nám. Ale rychle, jinak té
polechtá můj meč!“

„Moment!“ zvolal Marshall. „Bude opravdu lepší, když nás Berzan
odvede nahoru. Pojďme vzácnou návštěvu přivítat společně.“ Skokan
se už o Rodriga nestaral, otočil se, otevřel dveře a vykročil napřed.
Marshall s ostatními ho následovali. Věděli, jaké překvapení na
Skokany čeká, ale bohužel zapomněli na jednu okolnost, která už
leckdy a leckomu udělala Čáru přes rozpočet.

Na náhodu.

^ A ^

Glogol, vysoký inspektor arkonidské říše, se na své kontrolní cestě
blížil ke sluneční soustavě Revnurovy hvězdy, aby navštívil její druhou
planetu, zvanou Tolimon.

Byl doprovázen dvěma těžkými křižníky, aby jeho případným
požadavkům dodaly na váze. Glogol letět s několika svými slu-

hy na luxusní jachtě, která se překvapivě podobala KOOS--NORU.

Glogol byl skutečný Arkonidan z vládnoucího rodu. Jeho úžasné duševní schopnosti a nebývalá rozhodnost počítačového Regenta přiměly, aby mu věnoval důvěru. Byl vysoký, měl bílé vlasy a zarudlé oči - vypadal stejně jako Rhodan. Skvělá uniforma vypadala jako duplikát Rhodanovy.

Kývl na spojaře.

„Spojení s Tolimonem! Ohlaste naši návštěvu. Požaduji řádné přivítání, odpovídající ubytování a služebnictvo.“

„Jak si přejete, pane inspektore,“ odvětil podlézavě spojař a zmizel z velínu- Ani ne o dvě minuty později se vrátil a tvářil se užasle.

„Pane...!“ koktal vyjeveně. „Kosmický úřad Tolimonu si s vámi přeje mluvit dřív, než přistanete.“

Glogol nedokázal po deset vteřin vydat ani hlásku, ale pak málem vybuchl.

„Co to říkáš? Neposlušnost vůči inspektorovi? Arasové opět rebelují? Taková drzost!“

„Tvrdí, že jde o opatření VB-17,“ dodal spojař.

Glogolovo chování se rázem změnilo.

„Proč to neřekneš hned, hlupáku? To zcela mění situaci.“ Vstal. „Rychle, ukaž mi ten mikrofon.“

Technickým věcem Glogol nerozuměl, ale to koneckonců nepatřilo do jeho oboru. Na obrazovce spatřil tvář zvědavého Arase.

„Vy jste opravdu Arkonidan?“ koktal muž na monitoru. „Pročpak nám Arkon posílá hned dva inspektory?“

Glogola jako by zasáhl blesk.

„Dva inspektory? Co tím chcete říct?“

„Od včerejška na Tolimonu dlí inspektor Tristol, pane. Má za úkol provést inspekci zoo.“

„Ano?“ zpozorněl Glogol a naklonil hlavu. „Tristol?“ Chvilí přemýšlel a pak se pousmál. „Doufám, že bude taky na kosmodromu, až má loď přistane?“

„Právě se nachází na inspekčním letu a nelze ho sehnat."
Glogol si uvědomil, že tím přijde o zábavu a proto se rozzlobil.
„Inspektor Tristol je podvodník," řekl chladně. „Zatkněte ho. Já hned přistanu. Na formality je času dost. Mezitím se dotáží počítačového Regenta."
„To už jsme udělali, ale nemáme ještě odpověď."
Glogol se zamyslel.
Tristol?
Ne, takové jméno dosud nikdy neslyšel. Celé Impérium mělo jenom deset inspektorů. Znal je všechny. Tristol mezi nimi nebyl.
Vyhlásil poplach. Oba doprovodné křižníky přešly do bojové pohotovosti a připojily se ke Glogolově jachtě, která se už snášela do vrstev atmosféry Tolimonu.
Zároveň do Trulanu přišla odpověď z Arkonu.
Žádný inspektor Tristol neexistoval.

^ A ^

„Jmenuji se Tristol," řekl Rhodan s trochu menší arogancí než obvykle a zahleděl se na vousatého muže před sebou. „Pomohl jste mým lidem a proto si zasloužíte odměnu. Dostanete ji, jakmile budou mimo nebezpečí. Věříte mi?"
Vousáč přikývl.
„Jmenuji se Berzan, inspektore. Mám otázku - vy jste doopravdy inspektor?"
Rhodan ve Skokanových myšlenkách četl nedůvěru.
„Pochybujete o tom?" zahrál si na překvapeného. „Arkon má své špiony všude. Moji lidé jednají na Regentův příkaz. Co je na tom divného?"
Berzan položil dlaň na rukojeť své zbraně, ovšem neměl v úmyslu ji tasit. Gucky to věděl, proto se zdržel ukvapených činů.
„Je to jen trochu podivné, pane. Právě před dvěma minutami vyhlásila milánská tajná policie poplach. Arkon odpověděl na

dotaz z Trulanu. Žádný inspektor Tristol neexistuje. Tento inspektor je tudíž podvodník a pátrají po něm. Nemůže trvat dlouho a policie najde cestu k tomuto domu."

Rhodan hned pochopil.

„Máte pravdu, Berzane. Nejsem arkonidský inspektor. Vy nemáte Arkonidany v lásce, Berzane. To vím. Proč byste mě jim vydával? Nemáme snad společné nepřátele v Arkonidanech a Arasech?"

Ale Berzan na to neskočil.

„Já pašuju léky a dělám kšefty. Mým Šéfem je patriarcha Ro-hun, kapitán Skokanů. Nesnáším Arkonidany, ale uznávám jejich říši. Vy jste nepřítel Impéria a proto nemohu spolupracovat ani s vámi, ani s vašimi přáteli. Je to, upřímně řečeno, příliš nebezpečné. Zaplatte své dluhy, vezměte si své lidi - a zmizte!"

Rhodan se podivil Skokanově upřímnosti. Věděl, že by nemělo význam ho přemlouvat.

„Dobrá, dostanete svou odměnu, Berzane. Kde jsou mí lidé?"

Berzan se otočil a mávl k domu.

Rhodan vytáhl z kapsy měšec s penězi a podal je starci. Skokan pohlédl dovnitř a překvapeně hvízdal. Byl s odměnou spokojen,

Rhodanovi přátelé se znovu setkali. Radost byla veliká, a především ji měl hrabě Rodrigo, když mu konečně představili jeho údajného soka Guckyho. Ovšem netrvalo to dlouho. Neměli času nazbyt.

Právě na ně začal lov.

^ A ^

Když vyšlo najevo, že Arasy tahal za nos podvodník, bezpečnostní síly daly k dispozici všechny muže, aby se falešného inspektora zmocnily co nejdříve.

Glogol se postaral o zbytek. Poslal Regentovi na Arkon poplašnou zprávu, kterou požadoval okamžité vyslání bojové flotily k Tolimonu. Planeta byla hermeticky uzavřena.

Ke kosmodromu mířily silné vojenské jednotky a obklíčily luxusní jachtu falešného inspektora, aby nikdo nepronikl dovnitř. Mohli loď zničit, ale neudělali to, protože by to bylo příliš nebezpečné. Navíc uvnitř nezůstala posádka, takže nic nehrozilo.

To však byl omyl.

Město bylo systematicky prohledáváno. Policisté začali s pátráním v City a pomalu se blížili na periferii. Když konečně pronikli až ke skokanské vile, už tam nenašli nic podezřelého.

^ A ^

Uprchlíci překonali pole za městem a ukryli se v lese. Tam si dopřáli chvíli na odpočinek.

Hrabě Rodrigo zuřil: „Proč se schováváme jako vystrašení Indiáni? Nemáme snad dostatek zbraní, abychom se probili?“

„Máme,“ přikývl Rhodan. „Ale nač by nám to bylo? Nemůžeme vést válku proti celé planetě - a ani to nechceme. Dost na tom, že jsme vyvolali takový rozruch. Musíme teď beze stopy zmizet. Jednoho dne se sem vrátíme pro technologii výroby elixíru Života - pokud to bude nutné. Máme jeho vzorek, možná to postačí.“

„A jak se odtud dostaneme?“ zeptal se Marshall, protože znal poměry na Tolimonu. „Naše jediná možnost útěku stojí na kos-, modrému v Trulanu.“

„Správně!“ potvrdil Rhodan. „A Cucky se teď podívá, jestli si ji můžeme přivolat. Pokud ještě funguje dálkové ovládání, nebude to problém. Ale musím vědět, jestli Jachtu neukotvili. To by mohlo vést k jejímu poškození. Gucky by musel ukotvení uvolnit.“

My Sob zpozorněl.

„Nová akce? Hned, Šéfe?“

Rhodan přikývl.

„Ale opatrně, staříku! Město Je samý policista. Hledají mě i tebe. Nesmíš se jim v žádném případě ukazovat. Ale na jediný skok to nezvládneš, vzdálenost je příliš velká.“

„Postačí mi, když se soustředím na loď. Popiš mi její velín, Pěny.
Pak to určitě vyjde...“

^ A ^

Gucky si dával načas.

Stál ve velínu Rhodanovy jachty. Nebyla nijak ukotvena. Všude kolem sice hlídkovaly silné policejní oddíly, ale jemu to mohlo být jedno. Na lodi se cítil bezpečně, chtěl však pro Rho-dana získat nějaké informace.

Opatrně pronikal do myšlenek skutečného arkonidského inspektora, který pochodoval kolem jejich jachty a spekuloval o tom, kde se podvodník mohl dostat k takovému člunu. Luxusní jachty byly určeny pouze pro inspektory Impéria a nejbohatší příslušníky vládnoucí třídy. Jeden z nich se tedy musel krýt falešným jménem. Ale proč?

Glogol nenacházel na tyto otázky odpověď, protože ho ani nenapadlo, že by podvodník nemusel být Arkonidan. Obrátil se na nejbližšího tajného policistu.

„Už jste toho psa chytili?“

Muž ulekaně pokrčil rameny.

„Ještě ne, vznešený inspektore, ale naši lidé prohledávají každíčký kout Trulanu. Nikdo jim neuteče. Zločinec tu musel mít nějaké spojení. Ale my ho najdeme.“

„Jeho pomocníci mě nezajímají!“ zahřímal Glogol. „Já chci odhalit podvodníka, který se opovážil klamat Regenta.“

„Samozřejmě, pane. Byly vydány odpovídající rozkazy. Ten muž zemře a...“

„Chci ho živého!“ křičel Glogol. „U všech planet! Co bych si asi počal s mrtvým podvodníkem? Ten už mi nic neřekne!“

Vyděšený úředník spěchal pryč odtud, hlavně proto, aby inspektorovi zmizel z očí. Glogol se za ním díval a myslel na nejrůznější věci. Typický Arkonidan, pomyslel si Gucky.

Pak si Glogol přivolal pár Arasů a ukazoval na Rhodanovu jachtu.

Gucky se roztřásl, když uslyšel, co jim přikazuje - měli roztavit vnější obal jachty. Glogol doufal, že uvnitř najde nějaké stopy.

To se však nesmělo stát.

Ted' by bylo nejjednodušší, kdyby Gucky teleportoval zpátky k Rhodanovi a pak by aktivovali dálkový ovladač. Ale myšob neměl rád prostá řešení. Tenhle Glogol mu byl vysloveně nesympatický. Zasluhoval lekci, ale Gucky přitom nesměl vzbudit podezření. Nejlepší by bylo inspektora nějak zesměšnit...

Gucky se zašklebil a vyslal ke Glogolovi své telepatické síly.

Inspektor dosud mluvil s techniky, když v žaludeční krajině pocítil zvláštní tah. Bylo to, jako by mu někdo stahoval barevné admirálské kalhoty. Překvapeně se podíval dolů, nemohl však objevit nikoho, kdo by se opovážil takovou drzost provést.

Ale tah byl stále silnější.

Pak opasek povolil a kalhoty i se zbraní dopadly dutě na zem. Odjištěná zbraň syčivě vystřelila a zpětný ráz ji odmrštil daleko do pole, kde zůstala ležet.

Inspektorovy kalhoty se zároveň osamostatnily, vytrhly se mu zpod podrážek, až ho to málem shodilo, a ztratily se směrem k řadě domů na obzoru-

Glogol měl na sobě dlouhé spodky a arogantní Arkonidan ve spodkách byl velice směšný. Veškerá vznešenost se vytratila. Okolní Arasové najednou viděli vyděšeného postaršího pána v růžových spodkách a ne zcela nových ponožkách, jak vytřeštěně zírá za vlastními letícími kalhotami.

Někteří policisté propukli v hlasitý smích.

Glogolem to trhlo, zlostně se obrátil a hledal drzouny, kteří se mu smějí, ale způsobil tím pouze to, že se začali smát všichni kolem. Z inspektora ve spodkách najednou neměl nikdo respekt.

Glogol se zapotácel.

„To mi zaplatíte!“ vykřikl a hlas mu přeskakoval. „To je urážka Impéria! Tohle Regent nenechá bez odplaty, o to se postarám!“ Pak najednou ztichl, jeho vztek pominul a inspektor zcela chlad-

ně, obvyklým arogantním tónem přikázal rozchechtaným technikům: „Začněte! Za deset minut chci být uvnitř té lodi!“ Pak svému sluhovi přikázal, aby si svlékl kalhoty.

<. A ^

Gucky se usmíval ještě ve chvíli, kdy materializoval u Rhodana v lesní skrýši. Sotva jeho postavička získala přesné obrysy, vyčerpaně klesl na měkkou zemi a otrásl se smíchem. Rhodan, který jeho jednání na kosmodromu sledoval telepatickou cestou, z toho měl smíšené pocity. Uvědomoval si však, že pokud myšob způsobil, že pravý inspektor ztratil úctu, mohl být jejich útěk jednodušší.

„Velmi dobře, prcku,“ pohladil Guckyho. „Arasové v Trulanu samým smíchem zapomenou, že existujeme. Na naši loď ale nezapomenou. Musíme jednat rychle...“ řekl a okamžitě nastavoval dálkový ovladač, který vytáhl z kapsy.

„Nebudou člun pronásledovat, když tak náhle odstartuje?“ otázal se Marshall starostlivě. „To bychom pak možná ani nestačili nasednout.“

Rhodan se obrátil na Laury.

„Dejte mi tu ampulku se sérem, Laury. Budeme si muset pospíšet a já nechci, abyste ji ztratila.“

Vzal si lahvičku, chvíli si ji se zájmem prohlížel a pak ji schoval do speciální tlakuvzdorné kapsy. Teprve potom odpověděl na Marshallovu otázku.

„Máte pravdu, John. Jakmile náš Člun přistane, musíme se pokusit co nejrychleji nastoupit a znovu vzlétnout. Policie ho jistě bude pronásledovat. Možná by bylo dobře provést klamný manévr. Uvidíme...“

Minuty plynuly. Čtyři lidé a Gucky seděli ve své skrýši a zírali nahoru k nebi. Nebude trvat dlouho a setmí se. Kdyby měli aspoň ještě tolik času...

KOOS-NOR se vynořila na okraji města a mírnou rychlostí klouzala těsně nad střechami posledních vil. Mířila si to přímo k lesu.

Rhodan viděl tři nebo čtyři třpytivé body, které vzlétaly ze stran a snažily se na člun zaútočit.

„To jsem si mohl myslet!“ zamumlal. „Gucky! Skoč do Člunu a podej mi zprávu, co uvidíš. Já ho pak budu řídit podle tvých pokynů. Rozuměls?“

„Jistě!“ zakřenil se myšob a materializoval. Hrabě Rodrigo vytřeštěně zíral na prázdné místo, kde ještě před okamžikem stál-Telepatie i teleportace pro něj byly příliš velkým soustem a paličatě je dál považoval za čarodějnické kousky.

Jsem ve velínu, ochranný štít aktivován. Arasové útočí. Zapnul jsem i vysílačku. Útok nařídil inspektor. Blíží se sem i jeho dva křižníky. Náš Člun má být zničen. Co mám dělat? hlásil Gucky.

Rhodan pohnul páčkou dálkového ovladače. Člun opsal příkrou křivku a pak se hnál dál směrem k zapadajícímu slunci.

„Ohlas mi, až uvidíš moře, Gucky. A zůstávej ve člunu, ať se děje, co se děje. Žádné nebezpečí ti nehrozí!“

Rhodan bezděky promluvil nahlas. Guckyho odpověď však přišla tiše, jenom myšlenkovou cestou, srozumitelnou pro všechny kromě Rodriga.

Nebezpečí...? Co je to?

Rhodan se usmál, ale okamžitě zase zvažněl.

Po dalších dvou minutách Gucky hlásil:

Pode mnou je moře.

„Dobře,“ odpověděl Rhodan. „Takže se prostě elegantně zřítíš a ztratíš se pod vodou. Pořádně se připoutej, ať se ti nic nestane. Přesně za deset vteřin!“

Gucky neodpověděl, ale Rhodan sledoval jeho myšlenky a proto věděl, že myšob pochopil a splnil jeho příkaz. Znovu pohnul páčkou. KOOS-NOR reagovala na sebemenší pohyb. Vzlétla téměř kolmo vzhůru, chvíli zůstala viset ve vzduchu - a pak jako kámen padala do hlubiny.

Pro každého pozorovatele to muselo vypadat, jako by jí vysadily motory i řízení. O minutu později Glogolovi ohlásili, že se jachta zřítíla do moře. Tím falešnému inspektorovi odřízli zpáteční cestu.

Trulan byl hermeticky uzavřen. Začala druhá vlna pátrání, tentokrát ještě intenzivnější než první. Agenti a pašeráci galaktických obchodníků se měli na co těšit.

^ A. ^

Když člun padal, Gucky se ocitl ve stavu beztlíže.

Člun se potápí! hlásil Rhodanovi. Sledoval zapnuté obrazovky, které zvolna temněly. Už asi budu pěkně hluboko.

Rhodan odpověděl:

Člun teď zastavím. Tvoji pronásledovatelé se ztratili. Pokud chceš, můžeš se k nám vrátit.

Nemohl bych chvíli zůstat? Mám tady vysílačku. Můžu poslouchat, co Glogol přikazuje svým lidem.

Dobrá! Ale nejpozději za půl hodiny ať jsi tady!

Gucky se odvázel a hopsal do komory se zásobami. Najednou dostal hlad.

Vysílačka běžela bez přestávky. Neustále docházela nová hlášení. Policie vybrala sklad pašeráků, ale pachatelé stačili uniknout. Dále se potvrdovalo, že Arkon vyslal flotilu, která Tolimon odřízla od okolního vesmíru. Toto opatření už nebylo tolik nutné, protože se nepřátelský člun zřítíl do moře.

Gucky chroustal mrkev a přemýšlel.

Měl chuť Arasy přesvědčit, že on i jeho pán dosud setrvávají ve městě. Policejní pátrání by se pak omezilo jen na Trulan a Rhodan by mohl v naprostém klidu čekat v úkrytu na setmění.

Nepovažoval za nutné Rhodana o svém záměru informovat a slepě teleportoval do města.

Materializoval v Marshallově bývalém podkrovním bytě. Nic se tam nezměnilo. Přešel k oknu a zahleděl se na město. Ulice byly nezvykle vylištěné, až na policejní vozy a skupiny uniformovaných policistů.

Gucky se soustředil na kilometr vzdálené náměstí Velkého Moa - a teleportoval.

Vynořil se téměř v centru náměstí, obklopen mnoha civilisty.

Všichni se dívali jedním směrem. Všude kolem hlídala policie, postávaly obrněné vozy, vyly sirény a zaháněly chodce do bočních ulic.

Gucky se opatrně rozhlížel. Setkával se s vyděšenými pohledy. Lidé ho poznávali. Zřejmě všude visely podobizny falešného inspektora a jeho sluhy.

Když na něj ukázaly první prsty, začal prchat.

Pak propuklo peklo.

Lidé prostě běželi za ním, volali, křičeli, zakopávali a padali, Pro Guckyho nebylo jednoduché na svých kratičkých nožkách utéci, když si toho chaosu navíc všimla i policie.

„Sluha zrádného inspektora!“ vykřikl kdosi chraplavě a celý dav zbystřil. Hned se to rozkřiklo, armáda okamžitě uzavřela celou čtvrt a pak začalo systematické pátrání.

Gucky nechtěl zmizet přímo před očima Tolimoňanů. Muselo to vypadat, jako by se schoval v nějakém domě. Krátké skoky nebyly nijak nápadné, jednalo se jen o pár metrů.

Než si toho někdo pořádně všiml, ocitl se u řady domů a získal trochu času.

Pomalu a s rozmyslem kráčet po chodníku, jako by se ho honička nijak netýkala. Ani ne o deset vteřin později ho znovu objevili. Zazněly rozkazy, zbraně zaharašily a jeden z důstojníků se k němu rozběhl.

Gucky se elegantně obrátil doleva a zmizel za Širokým portálem. Když už ho nikdo neviděl, teleportoval na střechu domu. Odtud pak sledoval úspěch své akce. Opatrně se doplazil na kraj a díval se dolů.

Ulice pod ním vypadala jako o manévrech. Přijel i otevřený vůz s Glogolem. Už si oblékl náhradní kalhoty, mával paprskometem a dělal si v davu místo. Vykřikoval, že chce myšoba dostat sám, že ho musí vyslýchat, a podobné nesmysly.

Gucky se křenil.

Naletěli mu!

Rhodan se podíval na hodinky a sraštil čelo.

„Nejvyšší čas, aby se Gucky vrátil. Půlhodina uplynula. Za dvě hodiny bude tma.“

Kolem vládlo ticho. Na skalách ani v lese nebylo ani živáčka. Policejní patroly, které se věnovaly vilám na okraji města, najednou zmizely do centra,

„Asi si vážně myslí, že jsme v Trulanu,“ poznamenal Rhodan s úlevou.

Marshall zavřel oči a přijímal impulzy. Nebylo lehké najít v chaosu myšlenek jednotlivé signály a porozumět jim.

„Nové direktivy!“ zašeptal. „Jeden z hledaných byl spatřen na náměstí Velkého Moa.“ Marshall otevřel oči a zahleděl se na Rhodana: „Sluha falešného inspektora!“

Rhodan vzdychl.

„Cucky! Kdo jiný! Tu jeho postavičku si nikdo nesplete.“

„Leda s jiným myšobem,“ namítl Marshall.

„Myšobové žijí pouze na Trampu, planetě umírajícího slunce. Takže to musel být Cucky. Asi opustil KOOS-NOR a zase dělá hlouposti.“ Rhodan se zatvářil vážně. „No počkej, až se vrátíš, povím ti, co si o tobě myslím...“

„Jo?“ zapištl Gucky a uskočil stranou, když se po něm Rhodan ohlédl. „Dyt' já jenom...“

„Co jenom? Tak mluv! Proč se nedržíš mých příkazů?“

„Kdysi jsi tvrdil, že mi vždycky promineš, když pro dobro věci udělám něco o vlastní vůli.“

„Ano? To jsem řekl? No a co? Co to má společného s tím, že ses dal vidět v Trulanu a žes nám poštal na krk policii?“

„Naopak, šéfe! Nahnal jsem je všechny do centra, kde nikdo z nás není!“

„Dobře, dobře,“ ukončil Rhodan debatu, protože od počátku věděl, co myšob sledoval. „Přesto chci být v budoucnu pokaždé informován o tvých nápadech dřív, než je zrealizuješ. Co je tedy cílem tvých snah?“

„Viděli mě v City a teď tam prohledávají každý dům. Na tenhle les si nikdo ani nevzdechne." Rhodan se podíval k městu. „Tak dobře, kamaráde. Přimhouřím oko." „A proč ne hned obě?" zazubil se Gucky. Rhodan se usmál a sedl si. „Teď počkáme na tmu."

^ ^ ^

Po setmění letová činnost značně poklesla. Nad okrajovými čtvrtěmi Trulanu poletovaly už jen menší jednotky a prohledávaly okolí reflektory.

Kolem půlnoci Rhodan vytáhl dálkové ovládání jachty a zapnul je.

Hrabě Rodrigo spal. Vedle něj ležela Laury a také spala.

Marshall se pohnul. Spal opřený zády o kmen stromu. V klíně mu spočíval Gucky, v polospánku cosi mumlal, jednou tiše pískl a pak se znovu schoulil do klubíčka.

Jachta bezhlučně klesala mezi větvemi stromů a tiše přistála na mýtině. Rhodan na všechny strany naslouchal a hledat kontakt s blízkými mozky. Ale jakkoli se snažil, žádný nenavázal.

Nechal své přátele spát a vykročil ke člunu, který vypadal jako tělo velryby. Otevřel vnější vstup a teprve pak se vrátil vzbudit ostatní.

^ A ^

Sotva se planeta Tolimon ztratila z dohledu, Rhodan poslal Ro-driga a Laury do kajuty, aby si odpočinuli. Hlavně kvůli Rodrigovi, protože na něj toho bylo příliš.

Za dalších deset minut se objevil očekávaný nepřítel - byl to dvoustetmetrový křižník třídy Terra, prakticky nenapadnutelná loď, která mohla být zničena pouze tím, že se v jejím nitru odpálila atomová nálož.

Rhodan neměl žádný zájem ničit lodě arkonidské říše, protože kdysi býval jejím spojencem a opět se jím jednou hodlal stát.

Těžký křižník a malá jachta pluly těsně vedle sebe volným kosmem. Jejich paprsková děla na sebe mířila, ale křižník dosud váhal.

Cucky seděl u vysílačky, nastavené na příjem.

Za chvíli se v ní ozval rozhodný hlas: „...vyzýváme vás jménem Impéria, abyste okamžitě zbrzdili let vašeho člunu! Vzdejte se, nebo proti vám zahájíme palbu! Chce s vámi mluvit Regent Impéria. Odpovězte!"

Rhodan Guckymu pokynul. Myšob přikývl a nastavil vysílačku na odpovídající frekvenci.

Počítačový Regent na Arkonu chtěl mluvit s tím, kdo se opovážil vydávat za arkonidského inspektora. Rhodan se usmíval, protože chápal počítačový pohnutky. Byl to jenom stroj, a aby mohl plnit své úkoly v galaktické říši, potřeboval lidskou vůli a iniciativu. Arkonidan, který dokázal oklamat celou planetu a vydávat se za inspektora, by mohl splnit i jiné, důležitější úkoly.

Proto počítač nařídil podvodníka nezabíjet. Rhodan mohl zůstat klidný. Těžký křižník v žádném případě nezahájí palbu.

Rhodan řekl do mikrofону: „Rozuměl jsem. Kdo jste?*"

Chtěl získat čas. Jakmile proklouzne do hyperprostoru, pronásledovatelé ho už nenajdou, protože mel zapnutý strukturální kompenzátor.

„Tady velitel RO-867. Plníme úkol, stanovený Regentem. Vzdejte se!"

Takže robot Těžký křižník byl řízen arkonidským bojovým robotem. To situaci velmi ulehčovalo, protože robot by v žádném případě nepřekročil Regentovy rozkazy. U člověka musejí být zakalkulovány emoce, u robota nikoliv. Rhodan věděl, že jeho posádce nehrozí žádné nebezpečí.

„Musím si být jist, že neblufujete, RO-867. Pošlete mi poznávací signál."

To byl přesvědčivý manévr, který měl člunu umožnit zvýšit rychlost natolik, aby mohl konečně transítovat.

Rhodan už položil ruku na páku hyperkomu.
Ještě dvě vteřiny. Bude to skok naslepo někam do vzdálenosti mezi jedním a dvěma sty světelných let.
„Pozdě, RO-867!“ řekl klidně a stáhl za páku.
Mocná kulovitá loď zmizela. Místo ní se na monitorech objevily cizí hvězdné konstelace.
Rhodan se podíval na přístroje.
„Sto třiadvacet světelných let,“ zabručel. „Dokázali jsme to.“
Gucky sklouzl z křesla a rozzářil se.
„Takže rychle zpátky na Zemi, šéfe. Musím ještě něco zařídit s Bullym...“
„Kdepak,“ zavrtěl Rhodan hlavou. „Aspoň zatím ne. Víš ty vůbec, jak ve vesmíru za těch šedesát let pokročili? Co když už umějí zaměřit transice se strukturální kompenzací? Víš to, nebo ne? Chceš, aby nás sledovali až na Zemi? Kdepak. Zůstaneme pár týdnů ve vesmíru a najdeme si nějakou odlehlou planetu. Tam budeme chvíli poslouchat co se děje v kosmu a počkáme, až se situace uklidní. Naše chování na Tolimonu vyvolá v paměti arkonidského počítače jisté vzpomínky. Dříve nebo později si vzpomene i na Rhodana.“
„Na odlehlý svět?“ zamračil se Cucky. „A kam?“
„Kamkoliv,“ odpověděl Rhodan a připravil další transici.

^ A ^

Po čtvrté namátkové transici člun materializoval těsně před podivnou sluneční soustavou.

Obrovská rudá hvězda byla doprovázena modrým trpaslíkem, který měl jednu vlastní planetu. Mateřské rudé slunce mělo dvě.

Dvojsluneční soustava!

Vysílačka zůstávala němá. V této části Galaxie tedy patrně neexistoval inteligentní život. Zatím však nevěděli, jestli by tu mohl žít člověk.

Gucky se na tyto dvě hvězdy díval s nedůvěrou. Rhodan se usmíval.
„Ano, Gucky, tady to je! Jestli nám bude některá z planet vyhovovat, uděláme si tu prázdniny. Tady po nás nebude nikdo pátrat. A jakmile se Mléčná dráha uklidní, vrátíme se na Zemi.”

„Prázdniny?” Gucky nezakrýval zklamání. „Tam dole určitě není žádný kino, žádný holky, nic...”

„Zanech hloupých řečí,” pokáral ho Rhodan. „A vzbud’ ostatní.”

Gucky ťapał ke dveřím, podíval se na hodinky a ještě jednou se ohlédl.

„Proč je mám budit? Vždyť ještě určitě ani nestačili usnout. Aspoň Laury a ten strejda s mečem ne.”

„Gucky, zablokuj si mozek, když myslíš na tyhle věci. Laury je slušné děvče a hrabě...”

„Jo,” přikývl Gucky, otevřel dveře a napůl vyklouzl na chodbu: „Je to slušný děvče, ale taky je zamilovaná po uši...”

S těmito slovy zmizel.

Rhodan se chvíli díval na dveře a pak trpělivě čekal na počítačovou analýzu tří zdejších planet. Když se ospalý Marshall dopotácel do velínu, už ji měl.

Rozletěli se k jediné planetě modrého slunce.

„Gucky říkal něco o prázdninách,” začal Marshall. „Myslíte to vážně?”

Rhodan ukázal na obrazovku.

„Tak nějak, John. O placených prázdninách, ovšem nevím, kdo zaplatí účty. Doufám, že to nebudeme my.”

Dveře se znovu otevřely, Gucky vstoupil a opatrně nesl v packách Rodrigův mečík. Jedním skokem se ocitl na pohovce a položil vražedný instrument vedle sebe.

„Hodil ho po mně,” zamumlal starostlivě. „Je to horká hlava. Nemohl jsem tušit...”

„Copak nejsi telepat?” vyzvídal vyčítavě Rhodan.

„To jo," poznamenal Marshall. „Závistivec jeden..." „Hm," odpověděl Gucky a zahloubal se do obrazu přibližující se planety...